Efeseni - comentarii F. B. Hole

Efeseni - Introducere

Evanghelia potrivită revelaţiei tainei; harul şi scopul lui DumnezeuAm putut observa la sfârşitul epistolei către Romani (16.25) că apostolul dorea foarte mult ca sfinţii să fie întăriţi în două feluri: întâi, „după evanghelia mea” şi în al doilea rând „potrivit cu descoperirea tainei”. Romani ne dă o dezvăluire deplină a celui dintâi fel, în timp ce în Efeseni ne descoperă pe cel de al doilea mai deplin decât oricare altă epistolă.Romani, pe lângă aceasta, ne învaţă plinătatea harului lui Dumnezeu, când ni se prezintă ca făcând faţă tuturor detaliilor nevoii noastre care fusese adusă de păcat. Efeseni, pe de altă parte, ne dezvăluie acel har al lui Dumnezeu care este potrivit scopului Său. Aceste cuvinte, „potrivit cu”, se întâlnesc de şapte ori în capitolul 1, întotdeauna în legătură cu voia Lui, plăcerea Lui, scopul Lui, puterea Lui, şi nu cu nevoia noastră.Un om bogat binevoitor ar putea arăta bunătate faţă de un băiat sărac al străzii învinuit de unele lucruri mărunte. Ar putea da un exemplu nu numai să-l scape de închisoare, plătindu-i amenda, dar să-l scape şi de ignoranţa în care fusese educat şi de sărăcie, plătind pentru întreţinerea lui. Aceasta ar fi bunătate faţă de nevoia lui. Dar dacă ar fi făcut planuri ca să-l pună într-o poziţie foarte apropiată de sine însuşi şi de o bogăţie şi influenţă mare, aceasta ar fi nu numai pentru nevoia lui reală, ci şi potrivit plăcerii şi scopului gândirii lui plină de bunătate. Aceasta ar putea servi ca o ilustrare

Binecuvântări spirituale, cereşti, în Hristos

După cuvintele de salut apostolul se îndreaptă direct spre tema lui cu spirit de închinător. Noi am fost binecuvântaţi într-un fel atât de bogat de către Dumnezeul şi Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, încât el Îl binecuvântează în schimb pe Dumnezeu şi ne conduce şi inimile noastre ca să facem acest lucru. Binecuvântările care sunt ale noastre au trei lucruri caracteristice. Ele sunt spirituale, nu materiale, aşa cum erau binecuvântările lui Israel sub vechiul legământ, ca belşug de mâncare şi sănătate şi pace sub conducerea divină. Ele sunt cereşti şi nu pământeşti, deoarece sfera unde ele au să fie pe deplin realizate şi împlinite este cerul, şi administrarea lor în prezent pentru noi este din cer. Ele sunt în Hristos. El, Cel înviat, şi nu Adam cel căzut, este Izvorul a toate. Dacă suntem în Hristos, toate sunt ale noastre.

Aleşi în Hristos înainte de întemeierea lumii

Dar binecuvântându-ne în acest fel minunat, Dumnezeu a lucrat ţinând seama de un act al gândirii Sale din eternitatea trecută. Înainte de întemeierea lumii El ne-a ales în Hristos. Să notăm această expresie, „în El”, pentru că mereu ea sau cuvinte asemănătoare se întâlnesc în capitolul acesta. Din punct de vedere istoric fiecare dintre noi am fost în Adam înainte de a fi în Hristos; însă mai înainte de a fi fost creat Adam, Dumnezeu ne-a văzut ca fiind în Hristos şi pe această bază am fost aleşi. În alegerea făcută, El a avut în vedere ca noi să fim sfinţi şi fără pată înaintea Lui în dragoste.Atât de eficientă este lucrarea lui Hristos încât fiecare credincios stă astăzi înaintea lui Dumnezeu ca sfânt şi fără pată şi este cuprins în această dragoste divină din care nimic nu-l poate despărţi. Acest fapt l-am văzut în Romani 8. Aplicaţia deplină şi ultimă a acestor cuvinte în versetul 4 trebuie totuşi să fie arătată în eternitatea viitoare. S-a observat că foarte puţin se spune în Biblie ca să arate o descriere a cerului; totuşi cuvintele de aici sunt foarte practice în privinţa aceasta. Când lucrare Duhului în noi îşi va ajunge finalul, incluzând aducerea la viaţă a trupurilor noastre muritoare la cea dintâi înviere, vom fi la destinaţie în cer. Atunci vom fi caracterizaţi de sfinţenia perfectă a firii şi de eliberarea perfectă de orice pată în ce priveşte purtarea noastră. Vom fi pentru totdeauna în prezenţa lui Dumnezeu şi Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, într-o atmosferă de dragoste perfectă. Acesta va fi în adevăr cerul. În felul acesta versetul 4 începe în eternitatea trecută şi sfârşeşte în eternitatea viitoare.

Predestinaţi ca fii, după buna plăcere a voii Sale (1.5-6)Versetul 5duce lucrurile un pas mai departe. Dumnezeu a avut în gândul Său o anumită relaţie pentru noi şi ne-a destinat pentru relaţia aceasta atunci când ne-a ales, anume starea şi locul de fii. Aceasta nu era o necesitate din partea noastră. Am fi fost foarte fericiţi dacă, după ce am fi fost scăpaţi de păcatele noastre, a, fi fost rânduiţi pentru un loc printre slujitorii Săi. Relaţia în care am fost aduşi nu este potrivit nevoii noastre, ci „după buna plăcere a voii Sale”. Cât de mulţumitori trebuie să fim că plăcerea voii Sale este atât de minunată! Acum suntem fii ai lui Dumnezeu, dar când vom ajunge în cer vom fi în demnitatea şi gloria deplină a fiilor. Atunci în adevăr se va arăta gloria harului Său şi rezultatul va fi lauda eternă.

Favoare, răscumpărare, iertare (1.6-7)În timp ce se înfăptuieşte acest scop glorios, se arată anumite trepte care ne sunt detaliate: favoare, răscumpărare, iertare. De obicei noi privim în jos la ceea ce este mai simplu şi fundamental. În înţelegerea noastră a lucrurilor, începem cu iertarea păcatelor. După aceea poate pricepem sensul răscumpărării pe care o avem în sângele lui Hristos şi începem să experimentăm libertatea adusă de răscumpărare. Apoi, deasupra acesteia vine descoperirea faptului că nu numai că am fost eliberaţi de sclavie, dar şi stăm într-o poziţie de favoare înaintea lui Dumnezeu, în însăşi acceptarea lui Hristos, care este Cel Preaiubit. Felul cum este El acceptat dă caracterul şi este măsura acceptării şi pentru noi. În Coloseni 3.12 se vorbeşte de sfinţi ca de preaiubiţi ai lui Dumnezeu, şi aceasta desigur decurge din faptul că ei şi-au primit favoare în Cel Preaiubit.

Bogăţiile harului Său (1.7)Toate acestea, atât răscumpărarea cât şi iertarea, sunt ale noastre „după bogăţiile harului Său”. Eram în sărăcia adusă de păcatele noastre, şi aceasta a devenit ocazia de a se arăta bogăţiile harului Său. Dacă citim în 1Împăraţi 10 vedem cum Solomon i-a dat reginei din Seba tot ce dorea ea, şi apoi ea a fost depăşită cu ce i-a dat el „după dărnicia împărătească”. El i-a satisfăcut dorinţele ei cele multe şi apoi a trecut dincolo de ele, în măreţia generozităţii regale. Dumnezeu a lucrat după bogăţiile harului. Însăşi iertarea păcatelor pe care ne-a dat-o a fost într-un fel şi cu o demnitate deplină de la Dumnezeu, care este măreţ şi îndurător.

Toate, după buna Sa plăcere

Dar este şi mai mult. Nu numai că ne-a dăruit toate din belşug în legătură cu harul Său, dar şi în legătură cu înţelepciunea Sa. Versetul 8 vorbeşte despre „înţelepciune şi pricepere”. Ne-a făcut cunoscut taina voii Sale, pentru ca noi să intrăm în ea şi să ne bucurăm de ea în înţelepciune. Dumnezeu a lucrat întotdeauna potrivit voii Sale, deşi în prezenţa păcatului şi a ravagiilor aduse de el, a ales să păstreze scopul principal al voii Sale ca un secret sau o taină; şi plăcerea voii şi scopului Său a fost întotdeauna bun, pentru că El este bun. Acesta este un

fapt măreţ pe care facem bine dacă îl păstrăm cu tărie. Despre „buna plăcere a voii Sale” citim în versetul 5 şi despre „buna Sa plăcere pe care Şi-a propus-o în Sine Însuşi” în versetul 9. Plăcerea şi scopul lui Dumnezeu nu sunt în legătură cu judecata, care se poate numi „o lucrare neobişnuită” şi necesară, care va fi înfăptuită şa timpul potrivit.

În Hristos, unitate în cer şi pe pământ

Versetul 10 ne dezvăluie taina voii şi scopului Său. În veacul viitor, despre care se spune aici ca de „plinătatea timpurilor”, El va uni împreună toate lucrurile în Hristos, atât lucrurile de pe pământ cât şi lucrurile din ceruri. Aici nu se menţionează lucrurile de sub pământ (infernale), pentru că aici se prezintă strângerea împreună a lucrurilor în legătură cu o lume a binecuvântării, şi prin urmare lucrurile de sub pământ sunt în afara acestei unităţi. Hristos fiind Capul înălţat şi glorificat al tuturor lucrurilor, pe pământ şi în cer se va stabili un sistem divin de unitate şi binecuvântare. Păcatul este fărădelege şi face din fiecare om o unitate mică, păcătoasă, care îşi găseşte centrul în sine însuşi. De aceea de-a lungul acestor veacuri în care a domnit păcatul, oricât de îndemânatici ar fi oamenii care şi-ar încerca „unităţile” lor, rezultatul a fost dezintegrarea. Dumnezeu Îşi are unitatea Sa. El lucrează în vederea ei. pentru că Hristos Şi-a luat locul de Cap în glorie, scopul pe care în are Dumnezeu cu privire la unitate va fi atins în guvernarea Sa a lucrurilor cereşti şi pământeşti.

Toate după sfatul voii Sale (1.11)Veacul care va veni va da mărturie de armonia cea mai deplină dintre ceruri şi pământ, iar Capul, Hristos, va produce unitatea aceasta în amândouă sferele. Toate sunt în El. dat atunci prin har, noi vom fi fost mai dinainte de El, şi în felul acesta vom obţine o moştenire în toată această bogăţie de binecuvântare. La aceasta am fost rânduiţi mai dinainte (predestinaţi) nu potrivit nevoilor noastre, nici potrivit gândurilor şi dorinţelor noastre, ci potrivit scopului pe care îl are Dumnezeu, care face toate aşa cum Îi place Lui. Putem fi siguri, ca urmare a faptului acesta, că nu va fi posibilă nicio separare între noi şi moştenirea la care am fost rânduiţi mai dinainte: El face toate după sfatul voii Sale.

Toate spre lauda gloriei Sale (1.12)Apostolul nu se opreşte la punctul acesta ca să ne înveţe cu privire la caracterul specific al moştenirii, ci ne spune că atunci când toate se vor realiza, noi vom fi spre lauda gloriei lui Dumnezeu. Îngerii şi oamenii vor privi cu uimire la tot ce a împlinit Dumnezeu cu privire la noi şi vor vedea ceva din manifestarea proaspătă a gloriei Sale şi îşi vor îndrepta laudele spre El. noi însă nu avem să aşteptăm până în acea zi. Lucrurile acestea ne sunt făcute cunoscut pentru ca, fiind învăţaţi de ele să primim înţelegeri proaspete spre gloria Sa şi să fim plini de laude de pe acum. Ne putem bucura de comuniunea cu Dumnezeu cu privire la aceste scopuri ale harului Său, înţelegând că toate Îl au ca centru pe Hristos şi sunt spre gloria Lui, în care găsim lauda şi închinarea noastră.

Auzirea evangheliei, credinţa în Hristos şi pecetluirea Duhului Sfânt

Când trecem de la versetul 12 la versetul 13 observăm o schimbare în pronume, de la „noi” la „voi”. Scriind „noi, care mai dinainte am nădăjduit în Hristos”, gândul apostolului se îndrepta la sfinţii care proveneau din Israel, incluzându-se pe sine însuşi, în timp ce „voi” se referea la sfinţii veniţi dintre naţiuni. Credincioşii dintre iudei erau asemenea celor dintâi fructe ale poporului lor. Curând o rămăşiţă restabilită a lui Israel va fi spre lauda Domnului pe pământ. Dar cei care s-au încrezut în Hristos mai înainte, în timpul perioadei evangheliei, vor avea parte de chemarea cerească şi vor fi spre lauda Lui în locurile cereşti.Totuşi în toate acestea au luat parte deplin credincioşii dintre naţiuni. Au auzit şi ei evanghelia care le-a adus mântuirea şi crezând-o, au fost pecetluiţi cu Duhul Sfânt, care este arvuna moştenirii. În caracterul Său de pecete, Duhul i-a însemnat ca aparţinând lui Dumnezeu. Ca arvună, El este garanţia moştenirii care ne aşteaptă, de asemenea El dă şi pregustarea binecuvântărilor care sunt în legătură cu ea.Să observăm ordinea care ne este adusă înainte în versetul acesta. Întâi, auzirea evangheliei; în al doilea rând, credinţa în ea; în al treilea rând, primirea Duhului. Ordinea aceasta nu se schimbă. Niciodată nu credem înainte de a auzi. Niciodată nu primim înainte de a crede. Dacă cineva ar întreba: „Am primit eu Duhul Sfânt?” ar trebui să-i punem întrebarea de mai înainte: „Ai auzit şi ai crezut evanghelia mântuirii tale?” . Una rezultă din cealaltă.Din nou, va trebui să notăm faptul că nu numai că am crezut în Hristos, dar am fost pecetluiţi cu Duhul Sfânt al promisiunii în Hristos: „În care ….aţi fost pecetluiţi”. Toate se găsesc a fi în Hristos. Duhul Sfânt este o Persoană divină în Dumnezeire şi trebuie distinsă de Hristos, totuşi nu trebuie să-L separăm cu totul de Hristos în gândurile noastre. Aşa este cazul cu toate cele trei Persoane sfinte. Trebuie distinse, dar nu separate. Duhul a fost trimis de Hristos de la Tatăl, şi în Hristos El ne-a pecetluit. Şi ne-a pecetluit până ce întreaga stăpânire cumpărată prin moartea de pe cruce va fi răscumpărată de ultima putere împotrivitoare care caută să ne ţină în robie; adică, până la venirea Domnului. Duhul este dat ca să rămână cu noi pentru totdeauna. Îl putem întrista, dar nu-L putem înlătura.

Rugăciunea apostolului către Dumnezeu, Tatăl slavei, ca să le dea un duh de descoperire a Lui

După ce le-a dat o prezentare a binecuvântării creştinului, individual, Pavel spune efesenilor despre mulţumirile şi rugăciunile lui pentru ei. mulţumeşte pentru ei pentru că se gândea la bogăţia de binecuvântări spirituale în care fuseseră introduşi, şi rugăciunea lui era ca ei să aibă o înţelegere plină de înţelepciune şi spirituală a chemării şi moştenirii care era partea lor. Putem fi în totul siguri că dorinţa lui pentru efeseni este foarte necesară şi pentru noi, în zilele noastre.În aceste rugăciuni apostolul se adresează către „Dumnezeul Domnului nostru Isus Hristos, Tatăl Slavei”. Dumnezeu este în adevăr Originea, Sursa întregii glorii. Domnul Isus, când era aici ca Om, privea la Dumnezeul Său, aşa cum se exprima profetic Psalmul 16. Gândurile noastre sunt în felul acesta îndreptate spre locul pe care Domnul Isus l-a luat ca Om, deoarece El ca Om a luat locul de Cap înălţat în creaţia mare a binecuvântării. De asemenea în El ca Om vedem modelul şi plinătatea a tot ce este al nostru în El. Toate sunt exprimate în Hristos şi noi nu avem nimic în afară de Hristos. Lucrul mult dorit este ca noi să avem cunoaşterea deplină a tot ce este în legătură cu El.Ajungem să cunoaştem minunile scopurilor şi lucrării lui Dumnezeu în legătură cu cunoaşterea Lui Însuşi. În măsura în care Îl cunoaştem pe El, cunoaştem ce izvorăşte de la El. de aceea cea dintâi cerere a apostolului se referă la „duhul de înţelepciune şi de descoperire în cunoaşterea Lui”. Pe El Îl putem cunoaşte numai prin revelaţie, pentru că printr-o amănunţită cercetare a noastră nu-L putem descoperi; şi de asemenea este necesară înţelepciune din partea noastră, acest duh de înţelepciune care vine de la Duhul lui Dumnezeu.

Luminarea ochilor inimii pentru a-L cunoaşte pe Dumnezeu

Cunoaşterea aceasta este realizată cu „ochii inimii”. Nu este o înţelegere intelectuală rece, ci o cunoaştere plină de afecţiune. Poate fi cineva rece când Hristos este centrul? Şi cunoaşterea aceasta îşi are centrul în Hristos; pentru că deşi „cunoaşterea Lui” cu care se sfârşeşte versetul 17 se referă la Dumnezeu Tatăl, ea nu poate decât să ne îndrepte spre Hristos, singurul care ni-L descoperă pe Tatăl. Pentru a avea cunoaşterea deplină a Tatălui trebuie să-L cunoaştem pe Hristos, Fiul.Mai întâi, rugăciunea apostolului avea în vedere starea spirituală a

cititorilor săi. Lucrurile lui Dumnezeu pot fi distinse de cei ai căror ochi ai inimii sunt luminaţi. Sunt multe lucruri, atât în lumea din jurul nostru cât şi în noi înşine, cărora dacă li se permite, formează în mod inevitabil un fel de strat subţire de cataractă pe ochii noştri spirituali şi ne împiedică înţelegerea. Aceasta ne ajută să înţelegem de ce, scriind lui Timotei, apostolul Pavel spunea: „Ia seama la tine însuţi şi la învăţătură” (1 Tim 4.16). Dacă nu lua seama la sine însuşi n-ar fi fost în stare să înţeleagă suficient de bine doctrina. Şi nici noi.

Trei părţi ale rugăciunii: în legătură cu chemarea (v3-7), cu moştenirea (10-14) şi cu puterea lui Dumnezeu.După aceasta, rugăciunea însăşi se prezintă în trei părţi care sunt în legătură cu chemarea, moştenirea şi puterea pe care Dumnezeu o face să se arate pentru scopurile pe care le are faţă de noi. Chemarea a fost prezentată în versetele 3-7 şi moştenirea în versetele 10-14, în timp ce puterea nu fusese menţionată mai înainte, ci ni se arată în versetele de încheiere ale capitolului 1 şi în capitolul 2.

Speranţa chemării LuiAm putea rezuma „chemarea Lui”, aşa cum ne este explicată în cele dintâi versete, într-un singur cuvânt: înfierea. Rugăciunea totuşi nu este numai ca să cunoaştem chemarea aceasta, ci şi speranţa chemării Lui. Şi care este speranţa aceasta? Dacă El , care ne-a chemat, este Dumnezeu Însuşi, dacă poziţia pentru care ne-a chemat este cea de fii, dacă locul acesta este al nostru „prin Isus Hristos”, şi în felul acesta în Hristos, ce avem de aşteptat? Ce altceva decât gloria cerească?Nu era o rugăciune măruntă. Am fi dispuşi să o privim cu uşurinţă şi să spunem: Bine, dar noi ştim lucrul acesta; toţi aşteptăm să mergem în cer când murim – prin aceasta doar arătăm că încă nu cunoaştem bine semnificaţia speranţei acesteia. Dacă ochii inimilor noastre ar fi atât de luminaţi ca s-o cunoaştem, am fi eliberaţi în întregime de atracţiile lumii care ne înconjoară. Am fi cu totul ridicaşi deasupra influenţelor ei nesfinte şi am fi gata să trecem prin ea într-un fel care să-l glorifice pe Dumnezeu.

Bogăţia gloriei moştenirii Lui în sfinţi Avem să cunoaştem nu numai ce este moştenirea aceasta. La cunoaşterea ei am putea ajunge uşor într-un fel intelectual, citind versetele care vorbesc despre ea. Dar care este bogăţia gloriei moştenirii acesteia? De notat, este moştenirea Lui, nu a noastră. Şi ea este „în sfinţi”, ceea ce înseamnă aşa cum înţelegem nu atât de mult că sfinţii formează moştenirea – deşi ei formează o parte din ea, fără îndoială – cât mai ales că în cei sfinţi El Îşi va primi moştenirea.Când Dumnezeu a trecut pe Israel prin Iordan ca să cucerească ţara Canaanului, El Însuşi a luat iniţiativa, prin aducerea chivotului. Li s-a spus: „Iată, chivotul legământului Domnului întregului pământ trece înaintea voastră în Iordan” (Iosua 3.11). Dumnezeu a luat în stăpânire ţara în poporul Său Israel, adică punându-i pe ei în stăpânire. Îndată ce El Îşi va îndeplini dreptul Său pentru pământul întreg în Israel, gloria perioadei mileniului va începe. Va fi o glorie măreaţă pe pământ. Şi care vor fi bogăţiile acestei glorii cereşti când Satan şi oştile lui vor fi aruncate din cer, iar sfinţii îşi vor avea locul în cer şi, aşa cum ne-a spus versetul 10, Hristos este centrul suprem şi care uneşte în acele locuri ale binecuvântării? Vor fi bogăţii dincolo de posibilităţile noastre de gândire. Numai Tatăl gloriei ne poate da din cunoaşterea ei spirituală.

Nemărginita mărime a puterii Sale, în învierea lui Hristos (1.19,20)În al treilea rând, avem să cunoaştem măreţia puterii lui Dumnezeu, care lucrează spre binele nostru, care am crezut. Puterea aceasta s-a exprimat în învierea lui Hristos dintre cei morţi şi în înălţarea Sa, iar acum ea lucrează în mod activ faţă de noi. Avem numai să ne gândim la învierea şi la înălţarea lui Hristos ca să înţelegem cât de potrivită este expresia „nemărginita mărime”. Puterea Sa este caracterizată nu numai de măreţie, ci şi de măreţia de nemăsurat.Este bine să avem în gândul nostru faptul că Domnul Isus, când a intrat în moarte, S-a aşezat pe Sine Însuşi, dacă putem spune aşa, sub toată greutatea puterii omeneşti împotrivitoare, de asemenea a puterii întunericului mânuit de satan, şi mai departe sub toată greutatea judecăţii divine datorită păcatului. Aceasta subliniază foarte clar măreţia puterii lui Dumnezeu.

Hristos la dreapta lui Dumnezeu, în locurile cereşti (1.20,21)Mai departe avem să considerăm rezultatul faptului că El a fost înălţat aşa cum ni se spune în versetele de la sfârşitul capitolului 1. Aici vedem o măreţie care în adevăr nu poate fi depăşită. El S-a dus în locurile cereşti şi S-a aşezat la dreapta lui Dumnezeu; acesta este locul de conducere supremă. În poziţia aceasta El este mai presus de orice alt nume şi de orice altă putere, atât în veacul acesta, cât şi în cel viitor. Şi este nu numai sus, ci „mai presus de orice”. Nicio comparaţie nu se poate face între oricine altul şi El. Toate lucrurile sunt sub picioarele Lui, şi I s-a dat să fie Cap peste toate. Toate acestea sunt fapte, deşi încă nu vedem că toate Îi sunt supuse.

Cap al Adunării, care este trupul Lui

În toate acestea este ceva foarte intim cu privire la noi înşine. În locul acela de înălţare extremă, unde El este Cap peste toate lucrurile, el este Cap al Adunării, care este trupul Său. Orice credincios adevărat aparţine de această Adunare. Este o mare deosebire între semnificaţia acestor două prepoziţii, care pot fi ilustrate de cazul lui Adam, care este „ o imagine a Celui care avea să vină” (Rom. 5.14). Adam a fost creat ca să fie cap peste toate lucrurile create care umpleau grădina, însă el a fost cap pentru Eva, care era trupul lui, soţia lui. Cel de al doilea fel de cap este mult mai intim şi mai intim decât cel dintâi.Hristos este nu numai Cap peste toate lucrurile, dar El va umple toate lucrurile, încât toate îşi vor lua în final caracterul de la El. adunarea este trupul Lui şi prin urmare plinătatea Lui – trupul în care El este exprimat într-un mod corespunzător. Textul aceste priveşte în mod evident Adunarea în aspectul ei cel mai întins, ca suma totală a sfinţilor din perioada în care ne aflăm – adică sfinţii chemaţi în timpul de la venirea Duhului în ziua Cincizecimii până la venirea din nou a Domnului Isus.

Nemărginita mărime a puterii Lui care a lucrat în învierea lui Hristos – şi în noi, când eram morţi în greşeli şi păcate

Adunarea încă nu este completă şi sfinţii sunt aici în slăbiciune, dar Capul este înălţat mai presus de toate de către măreţia nemărginită a puterii divine, şi aceasta arată cât de mare este puterea care lucrează faţă de noi când ne aduce la viaţă. De aceea capitolul 2, simplu, începe astfel: „Şi voi eraţi morţi în greşelile şi în păcatele voastre”. Puterea lui Dumnezeu a lucrat „în Hristos” şi „în voi”. Ea a lucrat în Hristos când El a murit din cauza greşelilor şi păcatelor noastre. Ea a lucrat în noi când eram morţi în greşelile şi păcatele noastre. Puterea Sa de a ne aduce la viaţă este potrivită cu desfăşurarea supremă care a avut loc cu privire la Hristos.

Cei dintre naţiuni trăiau potrivit lumii şi diavolului – iar iudeii trăiau în poftele lor

În versetele 2 şi 3 întâlnim din nou deosebirea dintre „voi” – naţiunile, si „noi” – iudeii. Totuşi şi unii şi alţii îşi desfăşurau viaţa în tot ce era rău. Umblarea naţiunilor este arătată a fi caracterizată îndeosebi de lume şi de diavolul, deoarece ei urmau nişte dumnezei falşi, în spatele cărora era puterea demonilor. Umblarea iudeilor era caracterizată îndeosebi de poftele firii păcătoase, aşa cum ne spune versetul 3. Ei nu se închinau demonilor, dar din fire erau copii ai mâniei, ca şi ceilalţi. Aceiaşi învinuire poate fi adusă astăzi împotriva celor care sunt în mod deschis nereligioşi, cât şi a acelora care au o formă de evlavie, totuşi îşi urmează „poftele firii păcătoase şi ale gândurilor lor”. Poftele gândirii

pot fi deseori foarte atractive şi chiar cu o aparenţă intelectuală, totuşi cu totul înstrăinate de Dumnezeu.Aşa eram noi, atât iudei cât şi naţiuni. Eram în acelaşi timp morţi în greşeli şi în păcate, şi totuşi activi în tot felul de rele. Eram foarte vioi pentru orice era rău, totuşi în întregime morţi faţă de Dumnezeu. Fiind morţi faţă de Dumnezeu, eram fără nicio posibilitate în noi înşine de a ne îndrepta: singura speranţă era în El. De aceea avem aceste cuvinte măreţe cu care începe versetul 4: „Dar Dumnezeu…”

Trei lucruri pe care le-a făcut Dumnezeu, care este bogat în îndurare, pentru dragostea Sa cea mare

Ce a făcut Dumnezeu? Noi eram plini de păcate şi aveam să aşteptăm mânia pe care o merită păcatele. Dumnezeu este bogat în îndurare, şi faţă de unii ca noi a avut o dragoste deosebit de mare. El ne-a adus la viaţă împreună cu Hristos. Şi nu numai că ne-a făcut să trăim, dar ne-a şi înviat şi ne-a aşezat împreună în cele cereşti în Hristos. Să notăm trei lucruri în legătură cu acest pasaj minunat.-aşezarea noastră în locurile cereşti, fapt socotit de El ca împlinit.Întâi, observăm că, deoarece este în întregime o faptă a lui Dumnezeu, a scopului şi a lucrărilor Sale, suntem aduşi în totul dincolo de orice problemă a timpului. Ceea ce nu este văzut de noi, există înaintea Lui. De aceea aşezarea noastră în cele cereşti este un lucru socotit de El ca fiind împlinit şi aşa se prezintă lucrurile aici.-„împreună”: diferenţele dintre iudei şi naţiuni, înlăturateÎn al doilea rând, observăm că aici este cuvântul „împreună”. În starea noastră dinainte de a ne întoarce la Dumnezeu, ca iudei şi naţiuni, eram foarte diferiţi şi foarte împotrivitori unii altora. Acum, tot ce a fost făcut, a fost făcut pentru noi, împreună; toate diferenţele au fost înlăturate.- tot ce a făcut Dumnezeu a fost în legătură cu HristosÎn al treilea rând, tot ce a făcut Dumnezeu, a fost în legătură cu Hristos. Dacă am fost aduşi la viaţă, am fost împreună cu Hristos. Dacă am fost înviaţi şi aşezaţi în cele cereşti, aceasta a fost în Hristos. Sunt folosite două prepoziţii, cu şi în. Am fost aduşi la viaţă în sensul cuvintelor din Ioan 5.25, deşi suntem în aşteptarea schimbării trupurilor noastre muritoare. Ca unii care suntem aduşi la viaţă, trăim împreună cu Hristos, pentru că trăim din viaţa Lui. Încă n-am fost înviaţi şi aşezaţi în locurile cereşti, dar Hristos a trecut pe aici şi El este Capul nostru înălţat. Noi suntem în El şi prin urmare în sensul acesta suntem înviaţi şi aşezaţi în El. în curând vom fi în mod efectiv înviaţi şi aşezaţi împreună cu El.

Totul împlinit potrivit inimii şi scopului pe care îl are Dumnezeul oricărui har

Avem numai să ne gândim la aceste lucruri minunate ca să fim siguri că niciunul din ele nu s-a împlinit după nevoia noastră, ci după gândul şi inima şi scopul lui Dumnezeu. De aceea când totul este împlinit în veacurile viitoare, bunătatea minunată arătată în Hristos Isus faţă de noi va dezvălui bogăţiile nemărginite ale harului lui Dumnezeu. El este în adevăr Dumnezeul oricărui har. Felul cum Se poartă El cu Israel, în final binecuvântându-i, în ciuda necredincioşiei lor, se va răsfrânge spre lauda harului Său. Dar când ne gândim la ce eram şi unde eram, potrivit versetelor 1-3, şi apoi privim la înălţimile la care am fost ridicaţi, putem înţelege că purtarea Sa cu noi arată o bogăţie de har care depăşeşte orice se vede în Israel sau în orice altceva.

Mântuire datorită harului, prin credinţă; lucrare a lui Dumnezeu, creaţi în Hristos Isus

Privirea la lucrarea lui Dumnezeu îl face pe apostol să sublinieze din nou faptul că mântuirea este în întregime datorită harului. Afirmase acest lucru mai înainte, în versetul 5, ca o paranteză. În versetul 8 prezintă mai pe larg faptul acesta important şi adaugă gândul că aceasta este prin credinţă. Harul este al lui Dumnezeu, credinţa este a noastră. Totuşi şi credinţa noastră nu este de la (literal: din) noi înşine. Credinţa nu este un produs natural al inimii omeneşti. Buruienile care cresc în mod natural în inima omului ne sunt arătate în amănunt în Romani 3.9-19. Credinţa nu este nicidecum o buruiană, ci o floare aleasă care, odată plantată de Tatăl din cer, niciodată nu poate fi dezrădăcinată. Ea este darul lui Dumnezeu. Adevărul acesta este arătat şi în Ioan 6.29; Fapte 3.16; 18.27; Filip. 1.29; 2 Petru 1.1.Iar aceasta în mod necesar exclude faptele, adică acele lucrări făcute ca să obţii viaţă şi binecuvântare. Singurele fapte de care eram capabili erau cele redate în versetele 2 şi 3, şi în aceste fapte eram morţi din punct de vedere spiritual. Dumnezeu Însuşi este Cel care lucrează şi noi suntem lucrarea Lui – un lucru cu totul deosebit. Mai departe, lucrarea necesară nu era nimic mai prejos de ceea ce înseamnă creaţie. Cât de clar este deci că faptele omeneşti sunt excluse.Dumnezeu ne-a creat, observaţi, în Hristos Isus. Aceasta este o creaţie nouă. Noi eram în Adam potrivit creaţiei vechi, însă viaţa adamică a fost în întregime stricată. Acum noi am fost creaţi în Hristos Isus, în vederea unei umblări în fapte bune,în mijlocul acestei lumi a păcatului.Aceasta ne duce înapoi la punctul de la care am plecat. Nemărginita mărime a puterii lui Dumnezeu care a lucrat în învierea Domnului Isus a fost necesară să împlinească o lucrare atât de puternică în noi.

Adâncimile în care eram, înălţimile în care am fost aduşi ca naţiuni şi baza lor – moartea lui Hristos (2.11,12)

Am fost creaţi în Hristos Isus, aşa cum se precizează în versetul 10. Aceasta este lucrarea lui Dumnezeu în noi, însă ea nu trebuie desprinsă de lucrarea lui Dumnezeu făcută pentru noi prin sângele crucii lui Hristos. De la versetul 11 până la sfârşitul capitolului ni se spune să ne amintim trei lucruri: adâncimile din care am fost scoşi noi, cei dintre naţiuni; înălţimile în care am fost introduşi; baza pe care s-a împlinit această mare schimbare – moartea lui Hristos.

Starea firească a celor dintre naţiuni (2.11,12)Imaginea stării naturale a celor dintre naţiuni, aşa cum este descrisă de apostol în versetele 11 şi 12, este foarte întunecată. Ea nu s-a făcut mai luminoasă pentru noi în zilele noastre pentru că trăim în mijlocul unei civilizaţii care a fost puţin creştinizată. Este puţin că suntem numiţi necircumcişi de către iudei; cele şase lucruri care sunt arătate ca descriere a noastră contrează în adevăr şi mai mult.A fi „ în firea păcătoasă” însemnă că firea adamică decăzută caracteriza starea noastră şi prin urmare ne controla. Chiar şi numai faptul acesta ar explica tot răul care umple lumea celor dintre naţiuni.Dar atunci eram „fără Hristos”. Eram fără Acela care, numai El, putea să ne salveze din starea noastră pierdută.Altădată Dumnezeu avusese un timp când a dăruit anumite privilegii. El stabilise cetăţenia lui Israel, făcându-i primitorii legămintelor promisiunii, deşi i-a pus pentru un timp sub legământul legii. Şi mai departe, deoarece ei aveau legămintele promisiunii, erau singurul popor cu speranţe precise, întemeiate pe Cuvântul lui Dumnezeu. În privinţa acestora cei dintre naţiuni erau „înstrăinaţi”, „străini” şi „fără speranţă”. Nici un pic de lumină nu apărea la orizontul lor întunecat.De asemenea ei erau „fără Dumnezeu în lume”. Aveau idoli fără număr, şi lumea de astăzi îi are din plin, deşi într-o formă diferită. Dumnezeu era şi este necunoscut.Pentru a rezuma, ei aveau firea păcătoasă şi lumea, dar nu-L aveau pe Hristos, nici privilegiile, nicio speranţă şi nici un Dumnezeu. Şi noi de asemenea trăiam în aceiaşi mizerie.

Apropiaţi prin sângele lui Hristos, care din doi a făcut unul

Acum să vedem unde am fost aduşi, după cum ni se spune în versetele 13-22. Mai întâi am fost „apropiaţi” în Hristos Isus. Pentru că suntem aduşi aproape, acum Îl avem pe Dumnezeu. Sângele lui Hristos ne-a dat dreptul la un loc în prezenţa Sa, şi lucrul minunat este că am fost

aduşi atât de aproape încât suntem introduşi într-o relaţie cu totul nouă. Aceasta ni se arată în versetul 18. Primirea aceasta este nu numai înaintea Lui ca Dumnezeu, ci ca Tată.În ce fel am fost apropiaţi? Israel avea o anumită apropiere sub vechiul legământ. Avem noi să fim ca o copie asemănătoare? Nu, pentru că potrivit versetului 14, din cei doi el a făcut unul. „Cei doi” îi indică pe credincioşii dintre iudei, pe de o parte, şi pe cei credincioşi dintre naţiuni, pe de altă parte. Unitatea aceasta s-a făcut prin Hristos. El a surpat zidul despărţitor şi a făcut pace între cei care erau dezbinaţi şi se războiau între ei. El a desfiinţat în trupul Său vrăjmăşia şi aceasta s-a împlinit prin dăruirea trupului Său în moartea de pe cruce.

A înlăturat vrăjmăşia şi a creat din cei doi un singur om nou (2.15)Vrăjmăşia era în legătură cu „legea poruncilor (exprimată) în rânduieli”. Legea lui Moise conţinea multe porunci morale care n-au fost anulate, dar erau şi multe rânduieli ceremoniale în legătură cu ele. Aceste reguli ceremoniale separau pe Israel de celelalte popoare, făcând din ei un popor deosebit în obiceiurile lor; şi în adevăr, ele aveau intenţia să facă acest lucru. Aceste rânduieli au fost anulate pentru credincioşi în moartea lui Hristos, şi îndată această cauză mare a dușmăniei a fost înlăturată. Fapte 21.20-26 arată cât de puţin era înţeles acest lucru de cei dintâi credincioşi din Ierusalim, şi cum chiar Pavel însuşi se pare să fi fost pentru moment abătut de la ceea ce scrie aici. Vedem de asemenea în acest pasaj cât de mare era dușmănia din partea iudeilor; la aceasta, naţiunile au răspuns la fel şi din plin.După ce a desfiinţat vrăjmăşia, Hristos a făcut ca acei doi să fie una în Sine Însuşi. Nu înseamnă că naţiunile sunt una cu iudeii, ci că un iudeu în Hristos este acum în mod absolut una cu cel dintre naţiuni în Hristos. Amândoi se află într-o poziţie şi condiţie cu totul noi şi originale înaintea lui Dumnezeu. Nu mai sunt doi oameni, ci un singur om, şi acest om în întregime nou. Aceasta este o rezolvare completă a dificultăţii dușmăniei – „făcând pace”. Doi oameni se pot certa. Un singur om însă nu poate. Şi el nu este înclinat să facă acest lucru, pentru că este un nou fel de om. În toate acestea ne gândim desigur la ceea ce a împlinit Dumnezeu într-un fel abstract, adică potrivit caracterului lui esenţial şi fără introducerea acelor modificări găsite în practica noastră, din cauză că firea păcătoasă este încă în noi.

Un singur trup (2.16)Versetul 16 ne aduce şi un alt gând. Nu numai că acei credincioşi dintre iudei şi credincioşi dintre naţiuni sunt un om nou – ceea ce exprimă caracterul lor cel nou – ci ei formează un singur trup, şi în felul acesta împăcaţi cu Dumnezeu. Împăcarea era necesară pentru că amândoi erau într-o stare de vrăjmăşie faţă de Dumnezeu, fiind totodată într-o stare de vrăjmăşie şi între ei. Din nou, trebuie notat, este introdusă moartea lui Hristos, de data aceasta prin cuvântul „cruce”. Prin ea a omorât vrăjmăşia faţă de Dumnezeu, care era în inimile celor doi, şi nu numai vrăjmăşia pe care o aveau între ei.

Vestea bună adusă chiar de Hristos Însuşi

După ce a făcut acest lucru şi în felul acesta a realizat marea bază a împăcării, El Însuşi a acţionat ca Trimis al păcii şi la naţiuni şi la iudei. Cei dintâi erau „departe” în vechea dispensaţie , iar cei din urmă erau „aproape”. Afirmaţia aceasta merită o deosebită atenţie. Hristos este prezentat ca un Predicator către naţiuni şi către iudei, după ce a fost pe cruce, după ce a înviat. Totuşi, după cât ni se spune în Scriptură, E niciodată n-a mai fost văzut şi auzit de vreo persoană neîntoarsă la Dumnezeu, de când a fost răstignit pe cruce şi a fost înmormântat. El S-a arătat după înviere ucenicilor Săi şi le-a vorbit de pace – dar când a predicat El pacea, atât iudeilor cât şi naţiunilor? Singurul răspuns pe care-l putem da este: niciodată în Persoana Sa. El a făcut lucrul acesta prin intermediul predicii apostolilor sau cu alte cuvinte, printr-un delegat.Acest fel de vorbire s-ar putea să fie oarecum neobişnuit, dar se găseşte şi în altă parte în Biblie. Un exemplu izbitor este 1 Petru 3.19, iar versetul 11 din capitolul 1 din aceiaşi epistolă ne prezintă un gând foarte asemănător. Dacă versetul din 1 Petru 3 este citit în lumina dată de Efeseni 2.17 vom fi scutiţi de explicaţiile greşite ale celui dintâi pasaj, pentru că nu poate fi îndoială că predicarea despre care este vorba aici era cea a apostolilor şi a altor slujitori ai lui Hristos, care în cei dintâi ani ai creştinismului au dus până în depărtări vestea bună a păcii.

„Şi unii şi alţii”: un singur om nou, un singur trup

Cuvântul „unul se repetă în versetul 18. Este evident că o subliniere specială este pusă pe acest cuvânt. Versetul 14 precizează faptul că suntem una. Versetul 15 adaugă faptul că este vorba de un om nou. Versetul 16 arată că suntem un singur trup. Versetul 18 completează imaginea, arătând că şi unora şi altora li s-a dat să aibă un singur Duh şi în felul acesta să avem intrare la Tatăl. Cât de evident este deci că în colectivitatea creştină orice destinaţie între iudeu şi cel dintre naţiuni s-a terminat cu totul.

Împreună cetăţeni cu sfinţii, oameni din casa lui Dumnezeu; clădirea (2.19-22)Fiind stabilite aceste fapte glorioase, apostolul îi aduce pe aceşti credincioşi dintre naţiuni în înălţimea privilegiului lor spiritual. Ei nu mai erau nici străini, nici locuitori vremelnici, şi nici noi nu mai suntem; mai mult suntem împreună cetăţeni cu sfinţii şi din casa lui Dumnezeu, şi ziditi pe temelia pe care Dumnezeu a pus-o. Sunt folosite trei imagini în aceste versete de încheiere – cetatea, casa, clădirea. Se pare că am fi introduşi încetul cu încetul spre ceea ce este cel mai intim.Suntem împreună cetăţeni cu sfinţii. Acesta este mai degrabă un gând general. Dumnezeu a pregătit o cetate cerească pentru credincioşii din zilele Vechiului Testament, care au să se bucure de o parte cerească. Acest fapt este precizat în Evrei 11.16. În toată această parte cerească sunt primiţi toţi credincioşii din timpul nostru. Privilegiile ei sunt ale noastre, pentru că numele noastre au fost scrise în cer (Luca 10.20); fiind înscrise în acea carte, putem spune că cetăţenia noastră este acolo.O casă este un loc de mai multă intimitate decât o cetate. Iar noi suntem nu numai cetăţeni, dar şi oameni din casa lui Dumnezeu. Aceasta înseamnă că suntem aduşi aproape şi avem o mare libertate în primirea noastră; dar aceasta de asemenea înseamnă că suntem răspunzători să purtăm caracterul Aceluia de a cărui casă aparţinem.Când ajungem la ideea clădirii avem să ne considerăm pe noi înşine ca nişte pietre – ca material potrivit pentru structura ei – iar pe Dumnezeu Însuşi ca Ziditorul, pe de o parte, şi ca Acela care locuieşte în locul preasfânt al templului, pe de altă parte. Casa Domnului este acolo unde poţi privi „frumuseţea Domnului (Ps.27.4). În templul lui Dumnezeu „totul strigă: glorie!”(Ps.29.9). Este în adevăr o intimitate extraordinară să fim astfel „uniţi împreună” (v.21) pe temelia apostolilor şi profeţilor, piatra din capul unghiului fiind Isus Hristos Însuşi, toate arătând gloria lui Dumnezeu. Partea minunată a acestui fapt se arată şi mai mare când ne amintim că noi nu eram nimic altceva din fire decât oameni dintre naţiuni.

Clădirea privită din două puncte de vedere: ca o lucrare care creşte şi ca locuinţă a lui Dumnezeu (2.21,22)A treia imagine, cea a clădirii, are două aspecte. Este mai întâi clădirea văzută ca o lucrare progresivă în tot timpul cât suntem pe aici pe pământ şi ajungând să fie completă în glorie, deşi aici fiecare piatră adăugată este pregătită împreună într-un mod corespunzător. Când va fi completă, va fi totul spre gloria lui Dumnezeu.În al doilea rând, clădirea este văzută ca o locuinţă a lui Dumnezeu în veacul de acum – un lucru complet în orice moment, deşi cei care o compun se schimbă. Tot timpul, din ziua Cincizecimii, Dumnezeu locuieşte în Adunare prin Duhul – în această Adunare care este

formată din toţi cei credincioşi în care locuieşte Duhul Sfânt, în orice moment. El nu locuieşte în temple făcute de mâini, ci în această casă în care poate locui prin Duhul Său.

Adunarea este zidită împreună în Hristos şi Dumnezeu locuieşte în ea în Duh (2.21,22)Să nu trecem cu vederea cele două cuvinte cu care încep amândouă versetele 21 şi 22: „în care". Când am citit despre binecuvântările în care suntem aduşi individual am văzut că toate erau ale noastre în Hristos. Acelaşi lucru este şi când privim la binecuvântările în care suntem aduşi în mod colectiv. Toate sunt în Hristos. Adunarea este zidită împreună în Hristos, şi Dumnezeu locuieşte în ea în Duh.Aceste lucruri nu sunt doar idei, ele sunt realităţi măreţe. Dacă din întâmplare ele par străine urechilor noastre, oare aceasta nu este pentru că suntem mai familiarizaţi cu ceea ce a făcut omul din adunare, schimbând-o potrivit propriilor lui idei, decât cu ceea ce este în adevăr adunarea potrivit gândului lui Dumnezeu? Şi să ne amintim, toate schimbările şi adoptările greşite ale oamenilor vor trece, însă lucrarea mâinii lui Dumnezeu va rămâne. De aceea mai bine este să ne grăbim să înţelegem noi înşine ce a făcut Dumnezeu să fie adunarea, altfel prea mult din slujirea noastră se va pierde şi noi înşine vom fi din nefericire nepregătiţi pentru ceea ce se va descoperi când va veni Domnul, şi într-o clipire de ochi adunarea se va prezenta împreună potrivit lucrării divine şi nicidecum potrivit organizării omului.

Taina încredinţată lui Pavel din partea Domnului

După ce ne-a prezentat această desfăşurare bogată a adevărului, apostolul începe să ne îndemne să umblăm într-un fel vrednic de o chemare aşa de înaltă. Aceasta se poate vedea dacă citim împreună cele dintâi versete din capitolele 3 şi 4. În afara versetului 1, tot capitolul 3 este o paranteză în care el arată cu hotărâre că Domnul îi încredinţase lui tot adevărul acesta – pe care îl numeşte „taina" – şi în care din nou spune ce anume s-a rugat pentru credincioşii din Efes.Simţea în mod evident că îndemnul său de a umbla într-un chip vrednic ar fi cu mai mare putere dacă noi am realiza că dincolo de aceste cuvinte era pe deplin autoritatea Domnului. O „administrare"sau „economie" a harului lui Dumnezeu faţă de unii ca noi i-a fost încredinţată lui, întrucât ea i-a fost descoperită în mod special ca „taină", şi tocmai scrisese despre ea pe scurt. În mod evident, el se referă la ceea ce scrisese în capitolul 1.19 – 2.22.

„Un singur trup cu noi" – secret ascuns în Dumnezeu (3.6)Un rezumat scurt al tainei este dat de versetul 6 din capitolul 3, unde este subliniat din nou locul minunat dat celor dintre naţiuni. Sunt trei expresii „împreună – moştenitoare", „din acelaşi trup", şi „ împreună – părtaş" care par oarecum neobişnuite în limbajul nostru, dar ele ne fac să vedem gândul principal al Duhului în versetul acesta. Iar aceasta era o parte din scopul lui Dumnezeu în binecuvântare, necunoscută în veacurile de altădată şi desigur, în mod necesar necunoscută; pentru că, odată ce avea să fie cunoscută, ordinea de lucruri stabilită în legătură cu legea şi Israel ar fi fost distrusă. Era deci un secret ascuns de Dumnezeu până ce Hristos avea să fie înălţat şi Duhul avea să vină aici la noi.

Pavel slujitor al evangheliei (3.7)Totuşi acum taina a fost descoperită şi apostolul Pavel a fost făcut slujitor al ei. Ea i-a fost descoperită nu numai lui, ci şi celorlalţi apostoli şi profeţi. În felul acesta realitatea ei a fost pusă dincolo de orice îndoială sau dispută. Totuşi slujirea ei a fost dată lui Pavel, aşa cum spune foarte clar versetul 7. De asemenea observăm că nu se află nicio aluzie la taina aceasta în vreo altă epistolă în afara celor ale lui Pavel.

Bogăţiile de nepătruns ale lui Hristos

Cât de măreaţă este, putem realiza dacă am înţeles cel puţin lucrurile pe care le-am observat până acum. Pavel însuşi era atât de impresionat de măreţia ei încât se referă la slujirea lui ca la o evanghelizare a „bogăţiilor de nepătruns ale lui Hristos".Dacă citim expresia aceasta „bogăţiile de nepătruns ale lui Hristos" în contextul ei vedem că ea se referă nu la toată bogăţia care este a Lui personal, ci la tot ce este în El pentru sfinţii Săi. Când cercetăm capitolul 1 aflăm că termenul „în Hristos" (sau echivalentul lui „în Cel Preaiubit", „în El", „în Care") se întâlneşte de 12 ori.În capitolul 2 se află de vreo 6 ori şi în capitolul 3 de vreo 3 ori. Să luăm unul din ele: „Ne-a binecuvântat cu orice binecuvântare spirituală în cele cereşti în Hristos". Am putea scoate noi din context aceste binecuvântări, ca şi cum noi le-am stăpâni în întregime? N-am putea. Ele sunt prea mari pentru mica noastră înţelegere. Ele sunt de necercetat; şi tot aşa este cu tot ce avem în Hristos. Totuşi, deşi de necercetat, ele ne pot fi cunoscute, şi aceasta este tema slujirii apostolului.

Administrarea tainei; exemplificarea ei în epistola 1 Corinteni

Un al doilea lucru era cuprins în slujba lui. I se încredinţase să-i facă pe toţi să vadă cu numai ce era taina aceasta, dar şi care era „administrarea tainei". Taina se refera la Hristos şi la adunare, şi îndeosebi la locul pe care îl aveau naţiunile în ea, aşa cum fusese explicat de apostol. Administrarea se referă la lucrurile practice necesare vieţii, ordinei şi mărturiei adunării, pe care Pavel le stabilise în toate adunările. Aceste rânduieli fuseseră poruncite de Domnul ca să fie o exprimare, chiar şi în condiţia de astăzi a adunării, a acelor lucruri care sunt adevărate şi stabilite cu privire la ea în sfatul etern al lui Dumnezeu.Taina însăşi era ceva cu totul nou, pentru că de la începutul lumii până în acel moment fusese ascunsă de Dumnezeu. Tot aşa şi administrarea tainei era cu totul nouă. Mai înainte Dumnezeu Se preocupase de o anumită naţiune, pe baza legii. Acum Dumnezeu chema pe cei aleşi din toate naţiunile potrivit harului, şi ceea ce era doar naţional a dispărut în acest scop mai larg şi mai deplin. În adunarea lui Dumnezeu toate aveau să fie rânduite sau administrare potrivit cu aceste scopuri ale lui Dumnezeu. Apostolul nu se opreşte în epistola aceasta să ne dea îndrumări în amănuntele rânduielii divine; el face lucrul acesta în epistola 1 Corinteni.Adunarea din Corint nu umbla potrivit ordinii necesare, care era respectată în Efes şi în Colose. Era multă ignoranţă, greşeală şi dezordine în mijlocul lor, şi aceasta a dat ocazia Duhului Sfânt să le aplice administrarea tainei în multe din detaliile ei. vom lua numai un amănunt din cele multe, ca ilustrare.În Efeseni 2.22 se spune: „şi voi sunteţi zidiţi împreună, pentru a fi o locuinţă a lui Dumnezeu în Duh". Acesta este unul dintre adevărurile mari incluse în taina aceea. Când ne îndreptăm spre epistola către Corinteni descoperim că aceasta nu este numai o doctrină, o idee despărţită de orice efect practic în ordinea de acum a vieţii de adunare şi a comportării personale. Dimpotrivă, Pavel precizează că Duhul este suprem acolo unde locuieşte. El locuieşte în adunare pentru ca să poată lucra spre gloria lui Dumnezeu. „Dar toate acestea le lucrează unul şi acelaşi Duh, împărţind fiecăruia în parte aşa cum vrea El" (1 Cor.12,11). În capitolul 14 al aceleaşi epistole vedem că Duhul rânduieşte toate şi dă după puterea exercitării darurilor diferite, şi ni se spune categoric să recunoaştem că aceste instrucţiuni sunt „poruncile Domnului". Vedem că Domnul este marele Administrator în adunarea lui Dumnezeu, iar Pavel a fost slujitorul ales ca să ne aducă la cunoştinţă administrarea Sa.

Administrarea tainei ca privelişte pentru îngeri

Ne temem că administrarea tainei este foarte uşor lăsată la o parte de mulţi creştini din zilele noastre, chiar şi de cei buni şi sinceri, dar ştim că ei se poartă în felul acesta spre marea lor pierdere şi acum şi în veacul viitor.Dacă neglijăm vreo parte a adevărului, devenim nedezvoltaţi în acea parte ca o „turtă neîntoarsă”, aşa cum spune Osea 7.8. De asemenea avem să ţinem seama de versetele 10 şi 11 din capitolul acesta, care ne spun că administrarea tainei, aşa cum se arată în lucrarea din adunare, este ca un fel de carte de învăţătură înaintea ochilor îngerilor. Cartea de învăţătură din zilele noastre la care ochii îngerilor caută să privească este foarte ştearsă şi neclară. Totuşi pentru că îngerii nu mor, aceiaşi ochi au privit în jos altădată şi au văzut înţelepciunea felurită a lui Dumnezeu, când frumuseţea administrării divine, slujită prin Pavel, se vedea în adunare în zilele de la început.Atunci, pentru scurt timp, lucrurile erau „după scopul veacurilor pe care El l-a împlinit în Hristos Isus, Domnul nostru”. Acum, pentru un timp lung lucrurile s-au arătat în majoritatea lor a fi după dorinţele şi aranjamentele oamenilor, deşi mulţi din cei care au făcut aceste aranjamente erau fără îndoială oameni evlavioşi şi bine intenţionaţi. Să ni se dea harul de a ne alipi, atât cât se poate, de administrarea aşa cum a fost rânduită de Dumnezeu, deoarece ceea ce a fost „ascuns în Dumnezeu” trebuie să fie acum „făcut cunoscut adunării”. În acelaşi timp să nu ne aşteptăm să facem acest lucru fără împotrivire şi tulburare, pentru că Pavel a avut a face din plin cu tulburarea, aşa cum face aluzie în versetul 13.

Genunchii plecaţi în rugăciune înaintea Tatălui

Totuşi nu uşor şi repede ajungem să ne însuşim aceste lucruri şi să ne bucurăm de ele. De aceea apostolul se îndreaptă din nou spre rugăciune şi este călăuzit să-şi noteze rugăciunea ca noi să fim treziţi prin ea. Rugăciunea este adresată Tatălui şi se referă la lucrările Duhului pentru ca Hristos să-Şi aibă locul în inimile noastre. În ea este vorba de Tatăl, de Duhul Sfânt şi de Hristos.Se adresează Tatălui, care face parte de Numele Său şi de caracterul Său oricărei familii care va umple în final cerurile şi pământul. Domnul Isus este Capul nostru şi El este de asemenea într-un anumit sens Capul şi Conducătorul oricăreia din aceste familii diferite. Este vorba de „orice familie” şi nu de „întreaga familie”. Dumnezeu va avea multe familii, unele pentru cer şi altele pentru pământ. printre familiile cereşti ar fi adunarea şi „duhurile celor drepţi făcuţi desăvârşiţi” (Evrei 12.23), adică sfinţii Vechiului Testament. Pentru pământ vor fi Israel, naţiunile răscumpărate şi probabil şi alţii. Printre oameni, orice familie îşi ia numele de la cel care este tatăl ei, de la cel care îşi are originea.

Întăriţi prin Duhul în omul dinăuntru, Hristos locuind în inimi, înrădăcinate în dragoste

Tema principală a acestei rugăciuni este ca Hristos să locuiască prin credinţă în inimile noastre şi în felul acesta El să ne stăpânească afecţiunile cele mai profunde. Aceasta poate fi dacă suntem întăriţi prin puterea Duhului în omul dinăuntru, pentru că în mod natural ne controlează eul nostru şi suntem schimbăcioşi şi nestatornici. Dacă Hristos locuieşte în inimile noastre, ajungem înrădăcinaţi şi întemeiaţi în dragoste, în dragostea Lui, nu a noastră. Numai dacă suntem înrădăcinaţi şi întemeiaţi în dragoste putem înainta în cunoaşterea dragostei lui Hristos care întrece orice cunoştinţă.Versetul 17 ne spune despre ceea ce este centrul a toate, locuirea lui Hristos şi prin urmare înrădăcinarea şi întemeierea în dragoste. Versetele 18 şi 19 trec la cercul cel mai larg posibil al binecuvântării, la dragoste şi la glorie. Un compas ar putea servi la ilustrare. Nu este uşor să desenezi un cerc dacă nu ai fixat clar un picior al compasului. Când un picior este fixat, cercul poate fi desenat uşor. Aşa este şi aici. Fixaţi şi înrădăcinaţi în dragoste, cuprinsul măreţ al versetului 18 poate fi de înţeles.

Dimensiunile bogăţiilor nepătrunse ale lui Hristos cunoscute împreună cu toţi sfinţii

Dacă versetul 19 ne spune că avem să cunoaştem ceea ce întrece orice cunoştinţă, versetul 18 dă ideea că avem să învăţăm ceva ce înlătură orice definiţie propriu-zisă. Sunt enumerate patru dimensiuni, dar nu ni se spune la ce se referă. Pentru ce sunt date aceste dimensiuni? Fără îndoială, pentru toate adevărurile mari pe care Pavel le-a dezvăluit, pentru dimensiunile bogăţiilor nepătrunse ale lui Hristos. Aceste lucruri însă trebuie să fie înţelese împreună cu toţi sfinţii. Avem nevoie unul de altul atunci când începem să le învăţăm. Toţi sfinţii trebuie să fie entuziaşti să le cunoască, şi ele sunt de învăţat numai în măsura în care sfinţii sunt avuţi în vedere. În zilele acestea de dezbinări şi rupturi în adunarea lui Dumnezeu nu putem aduce pe toţi sfinţii împreună, nici nu-i putem îndemna pe toţi sfinţii să înţeleagă lucrurile acestea, însă putem să ne alipim cu toată tăria de gândul divin despre toţi sfinţii şi, atât cât ne este posibil, să trăim şi să acţionăm având în vedere pe toţi sfinţii. Cei care se poartă în felul acesta sunt mai potriviţi decât alţii să înţeleagă din marele domeniu al bogăţiilor nepătrunse ale lui Hristos, să cunoască dragostea Lui care este îndreptată către toţi sfinţii, şi să fie umpluţi până la toată plinătatea lui Dumnezeu.

Gloria adusă Tatălui, care lucrează prin puterea Duhului Sfânt, în Hristos Isus

Contemplarea în rugăciune a unor astfel de înălţimi de lumină şi de dragoste şi de binecuvântare spirituală a mişcat inima apostolului spre închinare şi de aceea capitolul se încheie cu o doxologie adresată Tatălui. Ceea ce dorise el în rugăciune ar fi fost imposibil de împlinit dacă n-ar fi fost puterea care lucrează în noi, Duhul Sfânt al lui Dumnezeu. Prin Puterea aceasta Tatăl poate să facă mai mult decât cerem sau gândim noi. Mulţi dintre noi, citind dorinţele apostolilor pentru noi, poate ne-am zis în noi înşine: Foarte minunat, dar mă depăşeşte cu totul. Totuşi, trebuie să ne reamintim, că aceasta nu este dincolo de Puterea care lucrează în noi. Toată binecuvântarea aceasta poate fi reală şi a noastră în mod conştient.Gloria pe care ultimul verset l-o atribuie lui Dumnezeu va fi în mod sigur a Lui. În toate veacurile viitoare Adunarea va răspândi gloria Sa. Ca despre mireasă, soţia Mielului, se va spune: „având gloria lui Dumnezeu; lumina ei era ca o piatră preascumpă, ca o piatră de iaspis, cum este cristalul” (Apoc.21.11). Şi tot ce este Adunarea şi tot ce va fi ea, este prin şi în Hristos Isus. El, Hristos Isus, este cel mai glorios slujitor al gloriei lui Dumnezeu. El a făcut cunoscută gloria şi S-a arătat pe Sine Însuşi în glorie.

Îndemnuri pentru inimă şi conştiinţă

Când începem capitolul 4 reluăm firul pe care Pavel îl lăsase la sfârşitul celui dintâi verset din capitolul 3. Comparativ în puţine cuvinte fuseserăm aduşi în faţa chemării noastre creştine în înălţime şi în plinătatea ei potrivit gândurilor şi scopurilor lui Dumnezeu. Totodată chemarea aceasta ni s-a dezvăluit nu numai în legătură cu fiecare individual, ci şi ci noi toţi împreună ca adunare. Acum urmează îndemnul cu un caracter general, şi el cuprinde toate îndemnurile mai detaliate din capitolele care urmează. Apostolul ştia bine că nu este de ajuns să dea îndrumări generale, ci erau necesare detalii mai personale, mai directe, care să ajungă la inima şi conştiinţa fiecăruia. Cei care slujesc astăzi în adunări să ţină seama de acest lucru şi să fie tot aşa de înţelepţi şi curajoşi ca el.

Adunarea, un câmp imens pentru cultivarea harurilor din versetul 2

Îndemnurile cuprinse în cea dintâi parte a capitolului 4 până la versetul 16 au în mod evident în vedere chemarea noastră, nu ca persoane individuale, cât mai ales ca mădulare ale trupului lui Hristos, adunarea. Câte neînţelegeri au loc în adunările sfinţilor! O experienţă chiar mică a vieţii de adunare ar fi de ajuns să ne convingă de acest lucru. De aceea este aici un câmp imens pentru cultivarea harurilor deosebit de frumoase enumerate în versetul 2. Smerenia te face să nu te gândeşti că tu ai fi cineva. Blândeţea, opusă afirmării eului tău, este desigur un produs direct al smereniei. Îndelunga-răbdare, opusă spiritului grăbit de a critica pe alţii, este capitolul smereniei şi al blândeţii. Cânt toate acestea trei sunt la lucru, cât de simplu şi cu bucurie ne îngăduim unul pe altul în dragoste. Să punem în legătură dragostea cu ceea ce am văzut mai înainte în capitolul 3. Înrădăcinaţi şi întemeiaţi în dragoste, şi cunoscând cel puţin ceva din dragostea lui Hristos care întrece cunoştinţa, noi înşine vom fi făcuţi în stare să privim la toţi sfinţii cu ochii dragostei, chiar şi la aceia dintre ei care potrivit firii sunt cel mai puţin demni de iubire.

Nu noi facem unitatea, ci Duhul; noi s-o păstrăm în legătura păcii

Printre oameni vedem tendinţa ca dragostea să degenereze într-un fel de amabilitate superficială, care duce la permiterea a tot felul de lucruri care nu sunt drepte. Nu aşa trebuie să fie lucrurile printre sfinţi, deoarece un standard bine definit este adus înaintea noastră. Avem să ţintim nu pur şi simplu la o înţelegere, pentru că am putea di toţi cu un gând şi aşa ne-ar place, referitor la ceva cu totul greşit! Avem să ne străduim să păstrăm unitatea Duhului – nu unitatea lui Pavel, a lui Petru sau a mea, ci unitatea pe care Duhul a produs-o. Nu noi facem unitatea, şi noi nu putem strica unitatea. Duhul a făcut-o şi noi avem s-o păstrăm într-un fel practic în legătura care uneşte a păcii. Acesta trebuie să fie mereu gândul nostru. Succesul nostru în urmărirea acestui lucru va depinde de măsura în care suntem caracterizaţi de trăsăturile frumoase arătate de versetul 2.

Unitatea dată de Duhul, de Domnul, de Dumnezeu Tatăl

Dacă versetul 2 din acest capitol ne oferă caracteristicile care, fiind dezvoltate în noi, ne vor conduce să păstrăm unitatea Duhului, versetele 4-6 ne dau o serie de „unităţi” care sprijină cu tărie îndemnul din versetul 3. Cuvântul „un singur” (sau „o singură”) se întâlneşte de şapte ori în aceste trei versete.Întâi avem unitatea Trupului lui Hristos, care este format din toţi sfinţii din perioada în care trăim. Trupul acesta a fost format prin botezul unui singur Duh, care locuieşte în cei credincioşi, iar fiecare mădular al acestui Trup are parte de aceeaşi chemare, care are în vedere o singură speranţă. Nimic nereal nu intră în Trupul acesta. Totul este real, în puterea vieţii şi a energiei Duhului.Apoi ni se spune despre Domnul şi despre credinţa şi botezul care sunt în legătură cu El. Unitatea este caracteristică acestor lucruri în legătură cu Domnul, aşa cum este aceea în legătură cu Duhul; deşi credinţa poate fi mărturisită de cineva, la fel şi botezul, totuşi se poate ca acestea să nu fie decât o simplă mărturisire.După aceea se spune despre Dumnezeu şi Tatăl, iar aici din nou avem ideea de unitate, deoarece noi toţi ne aflăm originea în El. El este mai presus de toţi, este prin toţi, însă este doar în noi toţi.În aceste şapte „unităţi” se află temelia şi suportul unităţii Duhului, pe care avem răspunderea să o păstrăm. Ea este susţinută în aceste şapte feluri, care sunt o mărturie clară despre importanţa ei, ca şi despre slăbiciunea noastră în a o păstra. Noi suntem una, iar aceasta prin prezenţa şi prin lucrarea Duhului lui Dumnezeu. Putem greşi atunci când este vorba de a păstra unitatea, totuşi din pricina aceasta unitatea nu va înceta să existe, căci ea rămâne prin puterea lui Dumnezeu.Pe de altă parte, noi pierdem mult şi mărturia lui Dumnezeu suferă atunci când nu reuşim s-o păstrăm. Însăşi starea de dezbinare a celor credincioşi arată cât de grav am greşit în privinţa aceasta, iar ea explică pe larg motivul pentru care par învingătoarea slăbiciunea, lipsa de spiritualitate şi lipsa de putere. Nu putem schimba starea de dezbinare din prezent, dar putem face ca ţinta noastră să urmărească unitatea care este a Duhului, cu toată smerenia, blândeţea, îndelunga-răbdare şi îngăduinţa. Însă trebuie ca ea să fie unitatea Duhului. A căuta să păstrezi orice altă unitate, a noastră sau a oricărui altuia, înseamnă a greşi în ce priveşte unitatea Duhului.

Daruri pentru oameni de la Hristos înălţat

Dar unitatea nu înseamnă o uniformitate monotonă. Versetul 17 este plin de mărturie în privinţa aceasta. Noi toţi suntem una, totuşi fiecăruia dintre noi îi este dat şi darul şi harul care ne sunt specifice. Gândul acesta îl face pe apostol să se refere la acele daruri deosebite care au fost primite de la Hristos înălţat ca dovadă şi manifestare a victoriei Lui.Citatul din versetul 8 este din Psalmul 68, un psalm care celebrează profeţia divină asupra regilor răzvrătiţi şi asupra duşmanilor Săi când va fi inaugurat timpul glorios al mileniului. Apostolul ştia că victoria, pentru a fi arătată public, fusese împlinit în moartea, învierea, înălţarea lui Hristos.De aceea el ia cuvintele acestea din Psalm şi le aplică lui Hristos înălţat înainte de a sosi victoria mileniului. După ce a cucerit pe Satan în moarte, S- suit în înălţime, după ce Şi-a supus pe cei care fuseseră robi ai lui Satan. Apoi El Şi-a vestit victoria dând acestora care sunt acum cuceriţi de El, puteri spirituale care vor fi potrivite pentru ducerea mai departe a lucrării Sale, chiar în timpul când ei sunt încă în locul unde i se permite încă lui Satan să-şi exercite ademenirile.

S-a suit mai presus de toate cerurile

Notăm că versetele 9 şi 10 sunt o paranteză. Ele subliniază două lucruri. Întâi, că înainte de a Se înălţa, El coborâse mai întâi în moarte, unde a înfrânt putere duşmanului, şi chiar în mormânt. În al doilea rând, pentru că a fost victorios, El este suprem în înălţare, cu perspectiva de a umple toate.„Mai presus de ceruri” este o expresie admirabilă. În Marcu 16.19. slujitorul divin „ a fost înălţat la cer”. În Evrei 4.14 Marele Preot „ a străbătut cerurile”. Aici Omul victorios „S-a suit mai presus de toate cerurile”. Înseşi cerurile cerurilor sunt ale Sale, şi El este Cel care „umple totul” – un alt cuvânt admirabil. Chiar astăzi fiecare credincios trebuie să fie umplut de Duh, aşa cum vedem mai departe în epistola aceasta. Fiecare credincios care este plin de Duh este în mod necesar umplut cu Hristos, şi prin urmare Hristos Se va arăta în el. Dacă suntem umpluţi cu Hristos arătăm caracterul Lui. Va veni ziua când Hristos va umple toate, şi prin urmare toate lucrurile Îl vor arăta pe El şi gloria Lui. Cuvântul „toate” despre care se vorbeşte aici înseamnă desigur toate lucrurile care vor fi sub conducerea Sa – toate lucrurile din universul binecuvântării.

Cele patru daruri

Versetul 11 este o continuare a versetului 8. În el se prezintă cele patru daruri. Apostolii, oameni trimişi pentru a se întemeia adunări, prin care ni s-au dat şi Sfintele Scripturi. Profeţii, oameni ridicaţi ca să vorbească din partea lui Dumnezeu, comunicând gândul Lui, fie prin inspiraţie ca în cele dintâi zile ale adunării, sau nu. Evangheliştii, care duc în lume mesajul cel mare, care este de folos când este primit, de a salva oamenii de sub puterea duşmanului. Păstori şi învăţători, cei calificaţi să înveţe pe credincioşi în adevărul revelat şi să-l aplice stării lor, încât să fie hrăniţi şi menţinuţi în creştere şi în sănătate spirituală.Cuvintele „păstori şi învăţători” de fapt descriu un singur dar, nu două. Gândul acesta să fie pus la inimă de oricine este dăruit în direcţia aceasta. Nimeni nu poate lucra ca păstor fără a da şi ceva învăţătură, însă

este posibil ca un om dăruit să se concentreze atât de mult asupra învăţăturii, încât să nu se mai gândească să lucreze ca păstor; şi în practică aceasta se dovedeşte a fi un fapt păgubitor şi pentru el însuşi şi pentru ascultători.

Scopul pe care îl au darurile

Obiectivele avute în vedere prin primirea acestor daruri sunt precizate în versetele 12-15. Sfinţii trebuie să devină desăvârşiţi, fiecare calificat să-şi ia locul în trupul lui Hristos. Lucrarea de slujire trebuie continuată şi în felul acesta trupul să fie zidit. Şi toată această lucrare urmează să se continue până ce scopul pe care îl are Dumnezeu cu privire la trup va ajunge la împlinire. Până atunci darurile rămân. Darurile din acest pasaj, să ne reamintim, nu sunt doar anumite puteri încredinţate unora, ci sunt mai ales oamenii care au capacităţile acestea, oferite ca daruri adunării. Profeţii neinspiraţi, împreună cu evanghelişti, şi cu păstori şi învăţători, se găsesc în adunare şi în zilele noastre.Obiectivul final pe care îl au aceste daruri este precizat în versetul 13. Trebuie să ajungem la „starea de om matur" şi aceasta potrivit măsurii pe care Dumnezeu o are pentru noi. Ca trup al lui Hristos avem să fim „plinătatea Sa" (cap.1.23) şi să ajungem la măsura staturii acestei plinătăţi. Vom ajunge acolo în unitate – acea unitate care izvorăşte din credinţa înţeleasă din plin şi prin Fiul lui Dumnezeu cunoscut cu adevărat.Din nou, obiectivul lui Dumnezeu în legătură cu darurile ne este adus înainte în versetele 14,15, dar de data aceasta ca fiind obiectivul imediat, nu cel final. Şi anume, vom fi caracterizaţi de o creştere spirituală în aşa fel încât în loc să fim bătuţi de valuri ca o corabie fără ancoră, şi expuşi învăţăturilor false, vom ţine adevărul în dragoste şi vom creşte în toate până la asemănarea cu El, care este Capul nostru.

Fiecare parte din trup contribuie la zidirea în dragoste

Aceste obiective, fie că ne gândim la ultimul sau la cel imediat, sunt foarte mari, demne de Dumnezeu. Dacă le înţelegem, nu ne vom mira că în vederea lor, daruri speciale au venit de la Hristos Cel Înălţat. Însă versetul 16 completează istoria, arătând cum creşterea trupului, care este obiectivul prezent, se face nu numai prin slujirea acestor daruri speciale; fiecare mădular al trupului, oricât de necunoscut, îşi are partea lui de lucrare. Întocmai cum trupul omenesc are multe părţi şi încheieturi, fiecare din ele aducând ceva în întreţinerea generală şi în creştere şi în buna stare, tot aşa este şi în trupul lui Hristos.Este foarte important să păstrăm în minte acest fapt, pentru că astfel uşor cădem în felul de a gândi că binele general şi prosperitatea spirituală a adunării ar depinde la urma urmei de lucrările şi serviciul oamenilor dăruiţi. Prin urmare când lucrurile arată sărăcie şi slăbiciune, sau sunt cu totul greşite, ni se pare că noi înşine suntem scutiţi de orice răspundere şi învinuire, punând toate pe seama darurilor. Fapt este că lucrarea sănătoasă a fiecărei părţi, până la cele mai mici şi nebăgate în seamă, este necesară pentru binele întregului. Toţi să ţintim în această direcţie, pentru ca trupul să crească, spre zidirea sa în dragoste. În adevăr, raţiunea este necesară; însă dragostea, dragostea divină este forţa cea mare care zideşte. Dumnezeu să ne ajute să fim plini de dragoste divină.

Îndemnuri pentru tot felul de situaţii

Începând cu versetul 17 avem a face cu porunci detaliate. Îndemnul general este în cel dintâi verset şi are un caracter pozitiv. Aici, cel dintâi îndemn, ca o poruncă, este negativ: să nu umblăm ca oamenii lumii. Versetele 18 şi 19 ne dau o privire în groapa întunecată a nelegiuirii păgânilor care erau în jurul acestor sfinţi din Efes. Ni se arată îndeajuns păcatele lor ca să observăm aceleaşi trăsături dezgustătoare ca acelea expuse mai pe larg în Romani 1. Este oare mai bună lumea din secolul nostru? Ne temem că nu, deşi răul poate fi ascuns mai cu dibăcie de ochii publici.Dar se continuă deşertăciunea, unită cu întunericul, ignoranţa, orbirea şi îndepărtarea de viaţa din Dumnezeu.

Trei lucruri învăţate de la Hristos: V-aţi dezbrăcat de omul cel vechi, sunteţi înnoiţi în duhul minţii voastre, v-aţi îmbrăcat cu omul cel nou

Deci L-am cunoscut pe Hristos. Nu numai că am auzit despre El şi rezultatul a fost că am crezut în El, dar am şi fost „învăţaţi în El" sau am putea spune că El este lecţia noastră. El este nu numai Învăţătorul nostru, dar şi „Lecţia" pe care avem s-o învăţăm. Şi El este şi Exemplul nostru. Adevărul este în Isus; şi El Însuşi, când era pe pământ, era Modelul perfect a toate câte sunt îndemnuri pentru noi. El a arătat în mod perfect „dreptatea şi sfinţenia adevărului", aşa cum ne spune versetul 24.Ceea ce am învăţat se referă la trei lucruri. Întâi, cu privire la dezbrăcarea de omul cel vechi, care este cu totul corupt. În al doilea rând, cu privire la reînnoirea totală în duhul minţii noastre. în al treilea rând, cu privire la îmbrăcarea omului cel nou, creat în întregime potrivit lui Dumnezeu. Dezbrăcarea şi îmbrăcarea nu sunt lucruri care ar urma să fie făcute, ci sunt lucruri pe care cel credincios cu adevărat le-a şi făcut. „Pentru că v-aţi dezbrăcat...şi pentru că v-aţi îmbrăcat"."Omul cel vechi" nu este Adam personal, ci firea şi caracterul adamic. Tot aşa „omul cel nou" nu este Hristos personal, ci firea şi caracterul Său. Dreptatea şi sfinţenia care izvorăsc din El sunt în totul în armonie cu adevărul, şi ele sunt caracteristice Lui. Ele nu ne sunt înnăscute, ne sunt străine, şi ca urmare în ce ne priveşte se spune că omul cel nou este „creat" (v.24). Nu poate fi nimic mai prejos de o creaţie nouă şi mai puţin decât o înnoire în duhul minţii noastre.Dar să nu pierdem gândul că toate aceste lucruri au avut loc în cazul celui credincios cu adevărat. Aceasta este însăşi esenţialul creştinismului. Avem să fim caracterizaţi de o umblare cu totul diferită de cei dintre naţiuni deoarece această mare schimbare a avut loc, dacă în adevăr am auzit şi am învăţat de la Hristos sau, cum s-ar putea spune, dacă suntem în adevăr ai Săi.

Ce să lepădăm şi cu ce să ne îmbrăcăm

Apostolul continuă să sublinieze unele manifestări specifice omului vechi pe care să le lepădăm. Pentru că omul cel vechi a fost dezbrăcat, avem să lepădăm toate trăsăturile lui în detaliu. Începe cu minciuna, care trebuie lepădată în favoare adevărului. Versetul de mai înainte menţionase sfinţenia şi adevărul ca fiind caracteristice omului nou, de aceea trebuie lepădată minciuna care este o trăsătură a omului vechi. De asemenea mânia, hoţia, vorbirea stricată şi tot felul greşit de a folosi limba trebuie lepădate, iar bunătatea şi harul să ne caracterizeze. Avem să iertăm pe alţii aşa cum noi înşine am fost iertaţi.În versetele cu care încheie capitolul acesta avem nu numai ce anume să lepădăm, dar şi cu ce să ne îmbrăcăm. Nu minciună, ci adevăr. Nu hoţie, ci muncă, încât să ai şi ce să dai altora. Nu vorbire stricată, ci cuvinte pline de har şi de zidire. Nu mânie şi amărăciune, ci bunătate, iertare. Şi toate acestea din cauza harului pe care Dumnezeu ni l-a arătat în Hristos şi din cauza locuirii în noi a Duhului lui Dumnezeu.Am fost pecetluiţi cu Duhul Sfânt pentru ziua răscumpărării trupurilor noastre. El nu ne va părăsi, dar El este foarte sensibil în ce priveşte sfinţenia. Uşor putem să-L întristăm şi ca urmare să pierdem pentru un timp experienţa fericită care rezultă din prezenţa Sa. De aceea Dumnezeu să ne ajute să punem la inimă aceste îndrumări practice, ca să umblăm nu în felul lumii, ci în dreptate, sfinţenie şi adevăr.

Imitatori ai lui Dumnezeu ca nişte copii (5.1)Cuvintele de încheiere ale capitolului 4 ne-au adus obligaţia pe care o au toţi sfinţii, de a arăta bunătate şi iertare, deoarece am fost iertaţi de Dumnezeu, în Hristos. Cuvintele de la începutul capitolului 5 duc acest gând un pas mai departe, şi un pas mai sus. Nu numai că am fost iertaţi, dar am fost şi introduşi în familia divină. Suntem copii ai lui Dumnezeu şi iubiţi de El. De aceea, ca nişte copii preaiubiţi, avem să fim imitatori ai lui Dumnezeu. Această imitare nu este artificială, ci cu totul naturală.

Dragostea, manifestarea în practică a firi divine; Hristos ca ardere-de-tot (5.2)Avem să umblăm în dragoste. Acesta este un lucru natural pentru noi ca fii ai lui Adam; el devine totuşi natural, pentru că suntem născuţi din Dumnezeu, iar Dumnezeu este dragoste. A umbla în dragoste este în felul acesta, simplu, a manifesta în practică firea divină. De aceea se adaugă: „după cum şi Hristos ne-a iubit", deoarece Hristos firea divină s-a văzut în toată plinătatea şi perfecţiunea ei. mai mult, în cazul Lui, dragostea L-a condus la faptă. El S-a dat pe Sine Însuşi pentru noi, ca jertfă lui Dumnezeu. În aceasta desigur El rămâne unic, deşi noi avem să iubim chiar aşa cum a iubit El. El a fost adevărata ardere-de-tot, antitipul din Levitic 1.

Lucrările firii păcătoase nici să nu fie numite printre sfinţi

Dragostea reală, de un fel divin, nu admite nicidecum relele care vin din firea păcătoasă. De aceea lucrările acestea trebuie să nu aibă nici un loc printre sfinţi, şi nici chiar să nu fie numite printre ei. lucrurile ca acelea specificate în versetul 3 sunt atrăgătoare pentru instinctele înrădăcinate adânc în natura omului căzut, şi facem bine nu numai să ne ferim de aceste lucruri, dar şi de contaminarea care este pricinuită de gândirea la ele. Nu putem vorbi despre ele fără să gândim la ele, chiar dacă le condamnăm în vorbirea noastră. De aceea să nu ne permitem ca vorbirea noastră să coboare la nivelul nechibzuinţei sau al glumei. Un creştin nu este nici nechibzuit, nici glumeţ, de aceea să fim atenţi la conversaţiile noastre. „Mulţumirea" se potriveşte să fie pe buzele celor iertaţi, ea stă bine copiilor lui Dumnezeu.

Cei nesfinţi, în afara Împărăţiei şi sub mânia lui Dumnezeu

Felul categoric, hotărât, în care apostolul scrie în versetele 5 şi 6 este foarte însemnat. Împărăţia lui Hristos şi a lui Dumnezeu este caracterizată de sfinţenie. Cei nesfinţi sunt în afara împărăţiei şi aşteaptă mânia lui Dumnezeu. Nu se făcea nicio greşeală prin această afirmaţie, pentru că atunci şi acum erau unii care doreau să întunece această deosebire clară şi să scuze nesfinţenia. Alte părţi ale Scripturii arată că un credincios adevărat ar putea cădea în vreunul din aceste păcate, însă nici un credincios adevărat nu este caracterizat de vreunul din ele. Niciunul caracterizat de astfel de păcate nu poate fi socotit ca adevărat creştin, orice ar spune sau susţine el.Atitudinea credinciosului adevărat faţă de aceştia trebuie să fie clară. Oricare ar fi mărturisirea lor, ei nu au parte în împărăţia lui Dumnezeu şi de aceea noi, dacă avem moştenire în împărăţie, nu putem avea parte cu ei. aşa precizează foarte clar versetul 7. De notat de asemenea că ultimele cuvinte din versetul acesta sunt: cu ei. Avem nu numai să ne ferim de păcate, dar să evităm şi participarea împreună cu păcătoşii. Persoanele, ca şi relele, trebuie evitate. Diferenţa dintre cei credincioşi şi cei necredincioşi este atât de mare şi de clară ca între lumină şi întuneric.

Lumină în Domnul; a umbla ca nişte copii ai luminii

Altădată noi înşine eram în întuneric. În faptul acesta este un pericol pentru noi, pentru că este în noi ceva care răspunde atracţiilor întunericului. De aceea, cu cât avem a face mai puţin cu întunericul, cu atât mai bine – fie că este vorba de practicile întunericului sau de oamenii care sunt ei înşişi întuneric şi prin urmare îl practică. Noi care credem suntem lumină în Domnul şi ca rezultat nu tolerăm întunericul; lumina şi întunericul nu pot exista împreună. Dacă undeva intră lumina, dispare întunericul. Lumina şi întunericul se exclud unul pe altul.Pentru că suntem lumină în Domnul, avem să umblăm ca nişte copii ai luminii. Avem să fim în practică ceea ce suntem de fapt în realitate. Să notăm cu atenţie faptul acesta, pentru că este o trăsătură a îndemnurilor evangheliei. Legea cerea omului să fie ceea ce nu era. Evanghelia îndeamnă pe credincioşi să fie ceea ce sunt. Totuşi faptul că suntem îndemnaţi în felul acesta arată că există un principiu opus. Înţelegem că firea păcătoasă cu tendinţele ei se află încă în cel credincios. În măsura în care firea păcătoasă este ţinută sub control şi inactivă, străluceşte ceea ce suntem în mod real ca lucrare a lui Dumnezeu.

Rodul luminii şi despărţirea de lucrurile neroditoare ale întunericului

Versetul 9 explică ce anume va străluci ca „rod al luminii". Trei cuvinte îl prezintă ca un sumar: bunătatea, dreptatea şi adevărul. Cele opuse lor – răul, nelegiuirea, nedreptatea – trebuie cu totul înlăturate. Umblând în felul acesta ca nişte copii ai luminii, vom deosebi ce este plăcut lui Dumnezeu; vom pune la probă nu raţionând ci într-un fel practic. Punem lucrurile la probă şi în felul acesta învăţăm pentru noi înşine prin experienţă.Viaţa celui credincios s-ar putea rezuma deci la aducerea rodului luminii, deoarece el este un copil al luminii, în timp ce menţine o separare completă de faptele neroditoare ale întunericului, pentru că el nu mai este în întuneric. În adevăr, el are să meargă şi mai mult, şi le dezaprobă. Acest cuvânt, a dezaproba, se întâlneşte iar în versetul 13 şi are sensul de „ a da pe faţă" sau „a expune". Înseamnă a da lucrurile pe faţă, ca lumina, în adevăratul lor caracter. Dacă un credincios străluceşte în adevăratul caracter, întreaga lui viaţă va avea acest efect, aşa cum Stăpânul lui a făcut într-o măsură supremă. Fără îndoială, pot fi multe ocazii când sunt necesare cuvinte asemănătoare.Pasajul de care ne ocupăm pune asupra noastră o responsabilitate foarte mare. Tocmai aici începe neînţelegerea şi necazul cu lumea. Oamenii nu obiectează de obicei când este vorba de partea care se arată bună a creştinătăţii: cuvintele plăcute şi faptele plăcute au aprobarea lor. Necazul începe când se menţine sfinţenia. Iar sfinţenia, aşa cum arată versetele acestea, cere să nu avem nicio comuniune cu răul – nici cu cei care fac răul (v.7), nici cu lucrările lor (v.11). Când un credincios umblă pe o cale separată, ala cum se porunceşte aici, şi se arată a fi copil al luminii, atunci el trebuie să aştepte furtuni. Aşa a fost într-un fel superlativ cu Domnul şi Stăpânul nostru. „Dumnezeu este dragoste" a fost întotdeauna un text mai popular decât „Dumnezeu este lumină"Calitatea specifică luminii este că ea dă pe faţă toate lucrurile care vin înaintea razelor ei. adevărul lucrurilor devine simplu şi de aceea unul care practică adevărul spune bun-venit luminii, în timp ce cel care face răul urăşte lumina şi se fereşte de ea. Dumnezeu este lumină în Sine Însuşi; cei credincioşi sunt numai „lumină în Domnul", întocmai cum luna este o lumină pentru noi, în măsura în care faţa ei este în lumina soarelui. De aceea şi noi, ca şi luna, trebuie să rămânem în lumina marelui nostru Luminător, Hristos Însuşi. Lucrul acesta este foarte bine indicat în versetul 14.

A dormi printre cei morţi (5.14)Versetul acesta nu este un citat din Vechiul Testament, deşi este probabil o aluzie la Isaia 60.1 foarte uşor cădem victime somnolenţei, deoarece influenţele lumii sunt ca nişte somnifere. Atunci ajungem ca nişte oameni care dormim printre cei morţi în greşeli şi în păcate. Noi suntem vii şi ei sunt morţi şi în mod normal trebuie să fie o deosebire clară între noi. Dacă dormim printre cei morţi ne vom arăta asemenea lor. Chemarea este să ne trezim şi să ne ridicăm, ca să fim în lumina soarelui lui Hristos. Atunci vom fi eliberaţi de orice părtăşie cu lucrurile neroditoare ale întunericului şi, noi înşine fiind luminoşi, rodul luminii se va manifesta în noi.

A umbla ca nişte înţelepţi (5.15-17)Umblarea şi purtarea noastră este atunci conturată de înţelepciune – acea înţelepciune care prinde orice ocazie de a sluji Domnului pe de o parte, şi de a înţelege voia şi plăcerea Lui, pe de altă parte. Însuşi miezul unei slujiri bune este nu numai a împlini o lucrare , cât mai ales de a o face potrivit cu voia Aceluia Căruia Îi slujim. Pentru aceasta faptul important este , ca şi pentru orice alt îndemn – poruncă scrisă aici: să fim umpluţi de Duh.

A fi umplut de Duh

Fiecare dintre noi care a crezut evanghelia mântuirii noastre a primit darul Duhului Sfânt, după cum am văzut în capitolul 1. Totuşi este un alt fapt, de a fi umplut de Duh, şi răspunderea pentru aceasta este partea noastră. Suntem îndemnaţi să fim umpluţi şi aceasta arată că nu suntem umpluţi – în orice caz, în momentul când este dat îndemnul acesta.Credinciosul umplut de Duh are parte de o înnobilare excepţională. Este eliberat de sine însuşi. Îl are pe Hristos ca centru a toate şi este făcut capabil pentru lucrarea lui Dumnezeu cu o putere care este mai mare decât cea omenească. Omul îmbătat de vin este dus dincolo de sine pe o cale care este cu totul rea. Prin Duhul lui Dumnezeu putem fi duşi dincolo de noi înşine pe o cale care este în întregime bună.În Faptele Apostolilor 2.4;4.8,31;13.9 avem cazurile în care ucenicii au fost umpluţi de Duh Sfânt. Versetele acestea ne fac să gândim că umplerea de Duh Sfânt era o experienţă de natură excepţională chiar şi în timpul de la început, apostolic. Totuşi este foarte evident adusă în acest capitol ca ceva de dorit şi spre care să ţintească orice creştin.Aceasta este nu numai o obligaţie, dar şi un privilegiu minunat. A fi umplut de Acel care este o Persoană divină, ar putea fi oare un lucru neglijabil? Înseamnă că El are un control complet. Dacă punem la inimă îndemnul acesta în mod natural vom întreba: Cum aş putea să fiu umplut? Ce am de făcut ca să fiu umplut?Nu este o întrebare măruntă. Am putea spune cel puţin: avem să înlăturăm din cale orice piedică. Duhul lui Dumnezeu este sfânt. Şi El este sensibil. Uşor Îl putem întrista, chiar prin lucruri pe care le permitem fără a avea o conştiinţă rea. Uşor putem fi preocupaţi cu lucruri pe care le considerăm inofensive, şi totuşi fiind preocupaţi în felul acesta nu este loc pentru El ca să ne stăpânească. Multe lucruri „nevinovate” trebuie să fie înlăturate din viaţa mea şi a ta, dacă este să fim umpluţi de Duh.

Roadele umplerii cu Duhul

Roadele faptului de a fi umplut de Duh urmează în versetele 19-21. Inima este umplută de bucuria care îşi găseşte manifestarea spirituală în cântec. Este o acceptare cu bucurie a tuturor lucrurilor – chiar şi a situaţiilor potrivnice – cu mulţumire către Tatăl în Numele Domnului Isus Hristos; iar în ce priveşte relaţiile noastre unul cu altul se arată spiritul de renunţare şi supunere, menţinând întotdeauna teama de Hristos. Supunerea noastră unul faţă de altul trebuie să nu fie în dauna supunerii reale faţă de El.

Soţiile, supuse bărbaţilor lor (5.22-25)

Toate aceste îndemnuri detaliate, care continuă de la capitolul 4.17, au fost îndreptate către toţi credincioşii. Acum avem îndemnuri speciale, şi cu versetul 22 apostolul se îndreaptă către soţii. Pentru ele îndemnul se cuprinde într-un singur cuvânt: supuneţi-vă. Aceasta urmează în mod natural din îndemnul general la supunere din versetul 21. Dificultatea cu privire la supunere este că ea atrage după sine nesusţinerea propriei voinţe. Dar este destul de clar în rânduiala lucrurilor aşa cum au fost stabilite de Dumnezeu pentru lumea aceasta, locul de supunere este dat soţiei. Locul ei este ca un tip al poziţiei în care adunarea stă faţă de Hristos. După cum Hristos este „Capul adunării”, toată autoritatea şi puterea fiind asigurate în El, tot aşa soţul este „capul soţiei”.În practică, de-a lungul secolelor, adunarea (ca mărturie a întregului) s-a arătat departe de adevărata ei poziţie. „Adunarea este supusă lui Hristos”, potrivit planului divin; ea a fost foarte nesupusă în comportarea ei practică. Ea a acţionat cum a vrut ea şi a dat rânduieli ca şi cum ea ar fi fost Capul, nu trupul. De aici vine confuzia din adunări. Tot aşa, când o soţie, chiar o soţie creştină, dă la o parte autoritatea soţului ei, rezultă tulburare într-un fel asemănător.Soţia poate spune totuşi că are un soţ foarte stângaci şi incompetent. Şi uneori aşa este. Dar remediul nu este răsturnarea ordinei divine. Desigur, adunarea nu are o astfel de scuză, pentru că are un Cap absolut perfect; şi El este nu numai Capul trupului, ci şi Mântuitorul.

Datoria soţului: dragostea, o responsabilitate mai mare (5.25)Deoarece soţul, chiar şi cel credincios, este deseori foarte imperfect, şi întotdeauna într-o măsură oarecare imperfect, primeşte un îndemn mai lung. Într-un cuvânt, datoria lui este dragostea. Este uşor de văzut că dacă soţul îi dă soţiei dragostea care este dator s-o dea, ea nu va avea mare dificultate să-şi arate supunerea pe care o datorează. În mod evident, răspunderea cea mare este pusă pe umerii soţului. El trebuie să o iubească, şi ea să fie supusă; dar iniţiativa rămâne asupra lui.

Dragostea lui Hristos pentru Adunare în trecut, în prezent şi în viitor (5.25-27)Când ne întoarcem de la responsabilitatea care este asupra soţului, ca tip al antitipului care se vede în Hristos, ne aflăm în prezenţa perfecţiunii. Iniţiativa a fost în adevăr a Lui, şi El Şi-a arătat-o într-un fel foarte minunat. El nu numai că a iubit Adunarea, dar S-a şi dat pe Sine Însuşi pentru ea. Pe lângă aceasta, a îndeplinit şi sfinţirea şi curăţirea ei practică, şi în cele din urmă El Şi-o va prezenta pentru Sine Însuşi în glorie într-o perfecţiune care se potriveşte în mod absolut cu Sine Însuşi.Dându-se pe Sine Însuşi pentru Adunare, faptul acesta a avut loc în trecut, în moartea şi învierea Sa. Sfinţirea şi curăţirea despre care se vorbeşte în versetul 26 se împlinesc în prezent, prin mijlocirea Cuvântului. Curăţirea despre care este vorba aici este cu apă, nu cu sânge. Deosebirea dintre aceste două este importantă. Sângele curăţeşte , în adevăr, aşa cum este scris în 1 Ioan 1.7, dar face aceasta într-un sens juridic. Sângele ne înlătură vina şi în felul acesta ne curăţeşte de toate înaintea marelui judecător. Apa Cuvântului ne curăţă din punct de vedere moral; aceasta se face în inimă şi în caracter, şi prin urmare în toate căile noastre. spălarea în prezent a Adunării prin Cuvânt are loc desigur în inimile şi vieţile celor sfinţi din care este formată Adunarea.Prezentarea Adunării în perfecţiune va avea loc în gloria viitoare. Va fi chiar darul lui Hristos pentru Sine Însuşi! Ea va fi toată propria Sa lucrare; pentru că El a iubit-o, El S-a dat pe Sine Însuşi , El a sfinţit-o, El a curăţit-o şi, aşa cum adaugă versetul 29, El o hrăneşte, El o îngrijeşte, şi în final El Şi-o prezintă Lui Însuşi. Desigur, o lucrare minunată şi un triumf minunat! Să avem în vedere acest aspect al lucrurilor îndeosebi când suntem descurajaţi de dificultăţile prezente din adunare.

Relaţia din căsătorie pusă în cea mai frumoasă lumină

Toate aceste fapte cu privire la Hristos şi la Adunare îşi dau lumina asupra relaţiilor dintre soţul şi soţia care sunt creştini. Relaţia din căsătorie este pusă prin urmare în cea mai frumoasă lumină; este o lumină cu totul nouă, necunoscută credincioşilor din zilele Vechiului Testament, când mulţi dintre ei practicau lucruri care astăzi sunt cu totul respinse. Noi avem să umblăm în lumina aceasta şi prin urmare soţul credincios să-şi iubească soţia ca pe sine însuşi – nu un standard mai jos! – şi soţia să se teamă de soţ.

Taina mare cu privire la Hristos şi Adunare

Observăm pe scurt alte trei gânduri. Întâi, taina cu privire la Hristos şi la Adunare, nu o anumită adunare; aici nu este vorba de o adunare locală, nici de vreun număr de adunări locale. Este Adunarea, un trup glorios, şi nu adunarea văzută ca o grupare care poartă acest nume, ci colectivitatea aleasă care este rod al lucrării divine.În al doilea rând, aici vine gândul despre trup; căci cei care constituie adunarea sunt numiţi „mădulare ale trupului Său”. Totuşi gândul principal al acestui pasaj este la soţie, pentru că locul pe care-l are adunarea este ca model pentru soţiile creştine. Subliniem lucrul acesta pentru că uneori faptul că adunarea este trupul lui Hristos este adus înainte ca să se menţină că nu poate fi o imagine pentru mireasă sau soţie. Fapt este că, aşa cum indică pasajul acesta, adunarea are amândouă poziţiile.Lucrul acesta devine chiar mai clar în al treilea gând pe care îl observăm. Dumnezeu a rânduit ca Adam şi Eva să fie creaţi în vederea lui Hristos şi a Adunării, aşa cum arată versetele 28-33. Iar Eva era soţia lui Adam, totuşi era şi trupul lui, fiind formată din una din coastele lui. Coasta lui Adam a provocat ironie printre necredincioşii care totuşi se numesc creştini. Însă aici faptul referitor la coasta lui subliniază argumentul. Aproape mereu aşa se întâmplă. Nu poţi s-o înlături pe una fără să înlături şi pe cealaltă, dacă vrei să fii cinstit. Noi le acceptăm pe amândouă.

Relaţiile dintre copii şi părinţi, robi şi stăpâni; „în Domnul”, „ca Domnului”

Începând capitolul 6, trecem de la relaţia dintre soţ şi soţie la cea dintre copii şi părinţi, dintre slujitori şi stăpâni. Copiii să fie caracterizaţi de ascultare, iar tatăl să-i crească în disciplină şi mustrare. Dar totul să fie în Domnul, cum se precizează în versetele 1 şi 4. Aceasta le pune pe toate pe un nivel foarte înalt. Tot aşa este şi cu slujitorul (robul) şi stăpânul. Relaţiile dintre ei trebuie să fie aşa cum arată versetele 7-9.Toate îndemnurile acestea sunt foarte importante şi în zilele noastre, pentru că influenţele puternice satanice s-au întins în creştinătate ca să tăgăduiască şi să tulbure tot ce caracterizează relaţiile acestea. Dar chiar faptul acesta dă celui credincios ocazia de a da mărturie pentru adevăr, prin menţinerea cu grijă a relaţiilor indicate de Cuvântul lui Dumnezeu. Ocazia de a da mărturie este foarte pronunţată în ce priveşte pe slujitori şi stăpâni, deoarece ea se vede şi de cei din jur. Este foarte frumos să vezi un slujitor creştin caracterizat de ascultare şi cu o slujire de bunăvoie, ca fiind făcută Domnului. Tot aşa şi purtarea unui stăpân creştin, arătată cu bunăvoinţă şi grijă, ştiind că Stăpânul pentru amândoi este în ceruri.

Întăriţi în Domnul împotriva adversarilor spirituală

Până acum epistola aceasta ne-a dat o dezvăluire minunată a adevărului privitor la Adunare, urmat de îndemnuri pentru viaţă de un caracter foarte înalt. Acum, în versetul 10, venim la cuvântul de la urmă, care se referă la adversari şi la armura de care avem nevoie, pentru a menţine adevărul şi a trăi viaţa aşa cum ne-a fost prezentată. Nu suntem lăsaţi la puterile noastre. Puterea Domnului este la îndemâna noastră şi noi avem să fim tari în puterea Lui.Adversarii despre care se vorbeşte aici nu sunt de natură umană, ci satanică. Ei există în lumea duhurilor, şi nu în carne şi în sânge. Satan este căpetenia lor, dar ni se spune despre ei ca stăpâniri şi autorităţi, de asemenea ca „stăpânitorii lumii întunericului acestuia”. Ştim foarte puţine despre ei, şi nu este nevoie să-i cunoaştem. Este de ajuns pentru noi că planul lor rău este demascat. Ei sunt „stăpânitori ai lumii întunericului”, pentru că întregul sistem al lumii este controlat şi dominat de ei, fără ca actorii umani de pe scena lumii să poată bănui ceva. Efectul stăpânirii lor este întunericul. Aici se află explicaţia întunericului gros spiritual care umple pământul. De câte ori, după ce s-a predicat foarte clar evanghelia, auzim pe oameni exprimându-şi uimirea pentru cei necredincioşi, că au auzit-o fără ca o rază de lumină să intre în inimile lor. În acest loc al Scripturii, ca şi în 2 Corinteni 4.4 este o explicaţie care înlătură uimirea pentru astfel de situaţii.

A lua şi a îmbrăca toată armura lui DumnezeuTotuşi punctul principal aici este că aceste mari puteri împotrivitoare îşi exercită vicleniile şi energia împotriva credincioşilor. Ele nu-i pot jefui de mântuirea sufletului lor, dar îi pot abate de la înţelepciunea chemării cereşti şi de la o viaţă care ţine seama de ea; şi aceasta intenţionează să facă. De aceea se înţelege că noi nu putem face faţă la toate acestea cu propria noastră putere. Mulţumim lui Dumnezeu că armura de care avem nevoie ne-a fost pusă la dispoziţie chiar de către El. Dar trebuie să o luăm. Altfel nu-i vom cunoaşte preţul.Avem să luăm (v.13) toată armura lui Dumnezeu şi de asemenea avem să ne îmbrăcăm (v.11) cu ea. Atunci vom fi în stare să stăm împotrivă şi să rezistăm. Aici lupta este văzută în special ca defensivă. Suntem aşezaţi într-o poziţie înaltă şi cerească prin harul lui Dumnezeu şi de aceea avem să rămânem aici, cu toate încercările de a fi îndepărtaţi de ea.

Arme de apărare

Părţile diferite ale armurii prezentate sunt, cu o singură excepţie, arme de apărare. Mijlocul încins, platoşa, încălţămintea, scutul, şi coiful sunt arme de apărare; numai sabia este pentru atac. Apostolul vorbeşte desigur în mod figurativ, pentru că vedem că pe fiecare armă în parte este ceva de un fel moral şi spiritual; sunt deci lucruri care ni s-au dat de Dumnezeu ca să le luăm şi să ne îmbrăcăm cu ele într-un fel practic.

Mijlocul încins cu adevărul, îmbrăcaţi cu platoşa dreptăţii (6.14)Cea dintâi parte a armurii este adevărul; cu el trebuie să avem încins mijlocul. Încingerea mijlocului arată o pregătire pentru activitate. Toate activităţile noastre trebuie să fie delimitate de adevăr. Adevărul trebuie să ne conducă. Adevărul ne este dat de Dumnezeu, dar avem să ne îmbrăcăm cu el, încât să ne stăpânească. Cuvântul lui Dumnezeu este adevărul; dar nu este adevăr în Biblie care să ne apere de la sine, ci adevărul folosit într-un fel practic în orice activitate.Platoşa este dreptatea. Suntem dreptatea lui Dumnezeu în Hristos, însă ea acţionează ca o platoşă când în mod consecvent umblăm în dreptatea practică, acoperind toate părţile noastre vitale de loviturile venite de la nişte adversari plini de putere. Câţi luptători creştini au căzut răniţi în luptă din cauză că punctul lor slab era în dreptatea practică. Crăpături în platoşă pot oferi o deschidere pentru săgeţile duşmanului.

Picioarele încălţate cu pregătirea evangheliei păcii (6.15)În mod normal nu ne-am gândi că încălţămintea ar fi ca o armă; totuşi, deoarece cu încălţămintea noastră venim mereu în contact cu pământul, ea ia acest caracter din punctul de vedere al creştinului. Când contactul nostru cu pământul nu este corect, putem fi atacaţi. Ce înseamnă „pregătirea evangheliei păcii?” nu ca noi să pregătim calea evangheliei într-un sens de evanghelizare (deşi este mult de dorit să facem lucrul acesta), ci noi înşine să venim sub pregătirea lucrată de evanghelia păcii. Dacă picioarele ne sunt încălţate în felul acesta, vom duce pacea evangheliei în toate contactele pe care le avem cu oamenii lumii acesteia, şi ne vom proteja şi pe noi înşine.

A lua scutul credinţei şi coiful mântuirii (6.16,17)Pe lângă toate acestea este credinţa, care lucrează ca un scut; este acea credinţă care înseamnă o încredere practică şi plină de viaţă în Dumnezeu; acea credinţă care îşi îndreaptă privirea spre El şi spre Cuvântul Său, şi nu spre împrejurări, nici spre duşmani. Cu scutul care ne protejează în afară, pe lângă celelalte arme, săgeţile arzătoare ale îndoielii aruncate de cel

rău sunt evitate şi stinse.Coiful protejează capul, care împreună cu inima este cel mai important punct de atac asupra unui om. mântuirea, cunoscută, realizată, de care te bucuri şi care lucrează în practică este coiful pentru noi. Când Pavel scria filipenilor: „Lucraţi cu teamă şi tremur mântuirea voastră”(2.12,13) îi îndemna să ia şi să poarte coiful mântuirii.

Sabia Duhului, care poate fi folosită şi ofensiv (6.17)Urmează „sabia Duhului, care este Cuvântul lui Dumnezeu”. Aceasta poate fi folosită şi pentru apărare şi pentru atac. Cuvântul lui Dumnezeu ne va feri de orice atac ne-ar face duşmanul nostru; de asemenea îl va pune pe fugă dintr-o singură lovitură bine dată. Se vorbeşte ca de sabia Duhului, pentru că El l-a insuflat de la început, şi El dă priceperea şi înţelegerea în folosirea lui. Domnul Însuşi este Exemplul nostru măreţ în folosirea acestei săbii, cum citim în Matei 4 şi în Luca 4.

Rugăciuni şi cereri pentru toţi sfinţii (6.18)Domnul nostru este de asemenea Exemplul nostru şi în rugăciune, care ne este poruncită în versetul 18. Evanghelia după Luca subliniază în mod special trăsătura aceasta a vieţii Lui. Pentru că a luat un trup omenesc, El a avut şi poziţia dependentă care este potrivită omului, şi a dus-o la perfecţie întotdeauna. De aceea rugăciunea l-a caracterizat viaţa şi urmează să ne-o caracterizeze şi pe a noastră. Rugăciunea trebuie să fie resursa noastră, şi în mod special în lupta despre care am vorbit. Cuvântul lui Dumnezeu este în adevăr sabia Duhului. Dar tocmai pentru că aşa este ea, o putem mânui cu rezultate numai dacă ne rugăm în orice timp „în Duh”. Fără o dependenţă continuă de Dumnezeu, nu putem purta cum trebuie nicio parte a armurii.Rugăciunile noastre trebuie să aibă această seriozitate indicată de cuvântul cerere; şi ele trebuie însoţite de veghere. Avem să fim atenţi să evităm tot ce ar fi nepotrivit cu cererile noastre, pe de o parte, şi să primim cu bucurie răspunsul la cererile noastre, pe de altă parte. Aceasta înseamnă intensitate şi realitate în rugăciunea noastră, încât rugăciunile să fie în adevăr o forţă, nu o închipuire.Să nu fim limitaţi în rugăciunile noastre. avem să începem cu noi înşine, fără îndoială, dar să nu ne oprim aici. Să ne lărgim cererile ca să includem pe „toţi sfinţii”. După cum toţi sfinţii au nevoie de înţelegerea adevărului (cap.3.18), tot aşa întinderea rugăciunilor noastre nu poate fi mai mică decât „toţi sfinţii”. Întinderea rugăciunilor noastre este lărgită până la „toţi oamenii” în 1 Timotei 2.1. totuşi Efeseni este în mod predominat epistola Adunării şi de aceea „toţi sfinţii” este circumferinţa prezentată aici.

Rugăciune „şi pentru mine”, un ambasador al taineiTotuşi nu avem să ne ocupă cu toţi, încât să rătăcim în ceva nedefinit. De aceea apostolul adaugă: „şi pentru mine”. Oricât de mare slujitor al lui Dumnezeu este el, dorea să fie susţinut de rugăciunile altora, nu atât de mari ca el.Numai că dorea ca ei să se roage pentru el, nu ca să fie eliberat din închisoare şi să i se uşureze situaţia, ci să fie în stare să-şi îndeplinească în întregime slujba, deşi era închis. El era în lanţuri, totuşi ca un ambasador aşa cum fusese când era liber (vezi 2 Corinteni 5.20)Când era liber se gândea la sine mai mult ca la un ambasador al evangheliei, îndemnându-i pe oameni să se împace cu Dumnezeu. Acum, în închisoare, se socotea ca un ambasador al tainei – acea taină pe care o dezvăluise pe scurt în prima parte a epistolei. Este „taina evangheliei”, deoarece una îşi are originea în cealaltă şi este continuarea ei potrivită. Dacă nu înţelegem evanghelia, nu putem înţelege taina. De exemplu, taina trebuie să fie ca o carte închisă pentru cei care gândesc că evanghelia intenţionează să creştineze pământul şi în felul acesta să introducă mileniul.Pace, dragoste, credinţăDorinţele de încheiere ale lui Pavel pentru fraţi, deşi simple, sunt complete. Cât de fericiţi trebuie să fie fraţii când pacea, dragostea şi credinţa, toate venind din acelaşi izvor divin, se desfăşoară în mijlocul lor. Atunci în adevăr harul se arată printre ei. Trebuie să fie curăţie de inimă şi de motive. Ultimele cuvinte din versetul 24, „în curăţie” sau literal „în neputrezire” ne fac să ne reamintim cum chiar din zilele de la început, când scria Pavel, ceva putred îşi găsise o intrare printre cei care mărturiseau că erau creştini. A iubi pe Domnul Isus Hristos în neputrezire este semnul realităţii, rodul lucrării veritabile a lui Dumnezeu.

clickbible.org